

Lord

genaamd
De groote

Lister

Raffles
Onbekende.

No. 67.

Tevergeefs verduisterd.

10 cents.
België 25 cent.

Twee treinbeambten droegen het verstijfde lichaam over het perron.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN „ROMAN-BOEKHANDEL VORHEEN A. EICHLER“, SINGEL 236, — AMSTERDAM.

De mislukte diefstal.

EERSTE HOOFDSTUK.

De geheimzinnige passagier.

Aan het Centraalstation te Amsterdam stonden twee heeren en spraken met den conducteur van den naar Berlijn rijdenden D.-trein.

Door een flinke fooi gelukte het hun een afzonderlijke coupé te krijgen.

Nadat zij plaats genomen hadden, sprak de jongste van hen:

„Weet ge, Edward, dat mij de reis naar Berlijn niet bevalt? De omgang met den Londenschen politie-inspecteur Baxter is mij veel aangenamer.”

„Je vergist je, Charly”, antwoordde de aangesprokene, aan wiens glad geschoren gelaat en schitterende donkere oogen men dadelijk zag, dat hij tot den goeden stand behoorde.

„De commissarissen te Berlijn zijn precies dezelfde soort menschen als hun collega's te Parijs of Londen.

Misdadigers die zij niet hebben, worden door hen niet opgehangen.”

Hij luisterde eenige oogenblikken naar een stem in de aangrenzende coupé en hoorde duidelijk dat iemand zei:

„Zet den koffer met het geld hier bij mij neer.”

„All right, Stahl!”

John C. Raffles — want deze was het — leunde tegen de kussens en rookte, terwijl zijn jonge vriend

en adsistent, Charly Brand, Engelsche couranten las.

— — — — —

„Alles uitstappen! Silezisch station! Alles uitstappen!” riepen de conducteurs en wierpen de deuren open, toen de sneltrein Amsterdam—Berlijn op het groote perron stilhield.

De beambten renden heen en weer, men hoorde geschreeuw en de reizigers drongen naar den uitgang.

Sommigen waren bezig hun handkoffers in veiligheid te brengen, terwijl anderen begroet werden door familieleden en bekenden.

„Uitstappen! Stap toch uit, mijnheer! Wij zijn aan het Silezische station! Eindstation!” riep een beambte tot een man, die in een der laatste coupés eerste klasse zat.

De aangesprokene verroerde zich niet.

De beambte trad nader en schudde hem heen en weer.

„Uitstappen! Uitstappen! Silezisch station!”

De man bleef stokstijf zitten, alsof hij uit hout gesneden ware. Toen de conducteur probeerde hem wakker te schudden, verloor hij het evenwicht en was bijna van zijn zitplaats gevallen.

De beambte meende een doode voor zich te hebben

en schrok. Zenuwachtig riep hij een collega en zei:

„Karel, kom eens spoedig hier. Ik geloof, dat hier een doode is!”

De man snelde zoo spoedig mogelijk naar hem toe en in een oogenblik waren er ook nieuwsgierigen komen aanloopen, die door het roepen van den conducteur opmerkzaam waren geworden.

Nog eenmaal probeerden de beambten om den vreemdeling wakker te schudden, toen plotseling uit de toeschouwers een heer naar voren drong en uitriep: „Raakt hem niet aan! Ik ben arts!”

De verheugde spoorwegbeambten gingen achteruit om plaats te maken. De dokter, een corpulente kleine heer met een vriendelijk gelaat, onderzocht den vreemdeling en verklaarde dat men niet met een doode te doen had, want het hart klopte en aan de op en neergaande bewegingen van de borst zag hij dat de man ademde.

Van dronkenschap kon hier geen sprake zijn, want er was geen spoor van alcohollicht. Maar het was in elk geval een ongewone toestand, waarin de man zich bevond.

De houding van het lichaam was merkwaardig; stijf en in het geheel niet gebogen.

Hij zat niet, maar leunde achterover in de bank, zoodat hij op een groote stijve pop geleek.

De inderhaast aangewende middelen van Dr. Blei — dit was de naam van den arts — bleven voorloopig zonder resultaat, daarop liet hij den man op een bank in de wachtkamer neerleggen, om hem nauwkeurig te onderzoeken.

Intusschen was er ook een tweede dokter verschenen, die bereid was zijn collega te assisteeren en de beide heeren volgden de spoorwegbeambten, die den bewusteloze naar de wachtkamer brachten.

Een heele schaar van nieuwsgierigen volgde en omringde hen, zoodat het moeite kostte orde te houden.

Dr. Blei maakte de kleeren van den patiënt los, doch er bevonden zich geen wonden op het lichaam, die het vermoeden zouden kunnen wettigen dat er geweld was gepleegd; aan den hals was niets buitengewoons te zien, hart en longen werkten normaal; de pols klopte eenigszins zwak; kortom, er was niets buitengewoons op het lichaam te ontdekken.

Beide artsen spanden zich in om den man tot bewustzijn te brengen, doch tevergeefs.

Dr. Blei haalde de schouders op.

Dr. Weiler — dit was de naam van den tweeden arts — schudde het hoofd

Het was een buitengewoon geval.

„Zal ik u eens iets vertellen, waarde collega”, zei dr. Blei, „ik krijg zoo langzamerhand den indruk, dat de man gehypnotiseerd is. Meent u dat ook niet? Ik zou er geen andere verklaring aan kunnen geven.

De stijfheid van het lichaam, de geregelde ademhaling, zijn verschijnselen van hypnotisme, die ik vroeger heb leeren kennen.”

Dr. Weiler lachte spottend. Men kon het hem aanzien, dat hij een andere meening was toegedaan.

„Ik moet eerlijk bekennen,” antwoordde hij, „dat ik het niet met u eens ben, ofschoon het niet onmogelijk is.”

„Onmogelijk, onmogelijk”, zei dr. Blei, „ik houd het voor hoogstwaarschijnlijk, zoo goed als.... dat wil zeggen, eigenlijk voor bepaald zeker. Hoe is deze buitengewone toestand anders te verklaren?”

Dr. Weiler lachte kalmpjes.

„Verklaren kan ik u het geval niet, maar ik kan u ook geen gelijk geven. Ik wil u niet opzettelijk tegenspreken. Wanneer het blijken mocht dat u gelijk hebt, dan moet de man spoedig ontwaken, want een hypnose duurt betrekkelijk kort.”

Terwijl de beide heeren over het geval beraadslaagden, lag het onderwerp van hun gesprek nog steeds stijf op de bank.

De man was ongeveer dertig jaar oud, netjes gekleed en blijkbaar tot den netten stand behoorend. Hij was slank en van middelbare grootte; het bleeke gelaat had een intelligente uitdrukking.

Hij had zwart haar; zijn geheele uiterlijk maakte den indruk van iemand, die ambtenaar aan de een of andere Bank is.

Juist was dr. Blei bezig zijn theorie te ontwikkelen, toen er met het lichaam van den slapende een verandering plaats greep.

De stijfheid verdween langzamerhand, het eene been en een arm zonken slap neer.

„Val maar niet”, zei een der conducteurs.

De omstanders lachten; de beide doctoren wendden zich tot den vreemdeling.

Zijn bewustzijn scheen langzaam terug te keeren, hij opende de oogen, wilde opstaan, maar een droomerige machteloosheid weerhield hem nog.

Zijn blikken schenen verward, als die van iemand, die uit een diepen slaap ontwaakt.

Eenige oogenblikken later kwam er leven in het lichaam; de man haalde diep adem en ontwaakte.

Maar zijn oogen keken ongerust en angstig. Hij

streek met de hand over zijn voorhoofd, als om onaangename gedachten te vermijden.

„Waar is Heubner?” vroeg hij zacht.

„U bent in Berlijn en eenige minuten geleden met den trein uit Amsterdam hier aangekomen”, zei dr. Blei tot zijn patiënt.

Deze scheen hem echter in het geheel niet te verstaan, maar keek hem radeloos aan en vroeg:

„Waar ben ik?”

De aanwezigen naderden hem om alles te kunnen hooren.

Dr. Blei vatte den vreemdeling bij den arm en schudde hem een weinig.

„U schijnt nog te droomen, mijnheer! U bent zoo even hier te Berlijn aangekomen. U hebt een vasten slaap gehad; wordt nu toch eindelijk wakker!”

De aangesprokene week angstig terug.

„Alleen?” vroeg hij en bezon zich.

Hij schudde het hoofd, alsof hij er niets van geloofde en alsof het iets was, dat hij niet kon verstaan.

Langzamerhand scheen zijn geheugen terug te keeren.

Toen men zijn vraag, of hij alleen was aangekomen, toestemmend beantwoordde, sprak hij op wanhopigen toon:

„Alleen? Alleen? Maar dat is niet mogelijk! Dat is totaal onmogelijk!”

Hij greep naar zijn hoofd en keek als een zinnelooze om zich heen.

„Heb ik geslapen? Vast geslapen? En ben ik geheel alleen aangekomen? Was er dan geen dame bij mij?”

Nadat men deze vragen beantwoord had, riep hij uit:

„Verschrikkelijk! O mijn God, dat is verschrikkelijk. Ik moet naar de politie, ik moet oogenblikkelijk naar de politie. Zij moet dadelijk alles weten!”

Alle aanwezigen verdrongen zich om hem heen en bestormden hem met alle mogelijke vragen.

Dr. Blei, die dadelijk vermoedde, dat er iets heel gewichtigs, misschien een misdaad gebeurd was, nam den wanhopigen man bij den arm en trok hem met zich mede.

„Kom spoedig met mij mede, wij rijden met een automobiel naar het politiebureau, daar kunt u uw klachten inbrengen.

Waarde collega, als ge den tijd er voor hebt, zoudt ge mij een groot genoegen kunnen doen, om mede te gaan.”

De andere dokter gaf een toestemmend antwoord en de vreemdeling verwijderde zich onder begeleiding van dr. Blei en van dr. Weiler, onder het gemor van de nieuwsgierigen, die na hun lang wachten een sensatiebericht verwacht hadden.

TWEEDE HOOFDSTUK

Onderweg bestolen.

Een commissaris van politie nam op het politie bureau de drie heeren in verhoor, om daarvan proces verbaal te kunnen opmaken.

„Dus, wat hebben de heeren ons mede te deelen?” vroeg de commissaris van politie Hoffmann, en zijn scherpe, onderzoekende oogen keken van den een naar den ander.

„Ik ben bestolen, men heeft mij op reis bestolen”,

begon de vreemdeling zeer opgewonden te vertellen, doch de commissaris viel hem in de rede:

„Voor alles niet zoo haastig, mijnheer. U bent het dus, die een aanklacht doet? Wees zoo goed, u eerst bekend te maken. Wie bent u?”

„Mijn naam is Stahl, Frans Stahl”, stelde de aangesprokene, die een zeer gunstigen indruk maakte, zich voor. Hij had goede, beschaafde manieren en

scheen een uitstekende opvoeding genoten te hebben. Hij sprak vloeiend Duitsch en zonder fouten, alleen met een vreemd accent.

„Vertel ons, wat ik u verzoeken mag, nog wat naders omtrent uw persoon!”

„Ik ben vertegenwoordiger van de diamantslijperij van Blijdenberg en Co. te Amsterdam. — —”

„Wij kunnen ons aan mondelinge verklaringen niet storen”, viel Hoffmann hem in de rede.

„Uw informatiën kunnen de waarheid bevatten, doch hebt u niet het een of ander bewijs, een pas of ander legitimatiepapier, om uw identiteit te bewijzen? U moet toch iets dergelijks bij u hebben?!”

Stahl tastte in den borstzak van zijn jas en kreeg daaruit een portefeuille, om het gewenschte papier te toonen.

Doch hij zocht tevergeefs. Hij keerde ieder blad om, zonder dat, wat hij zocht, te vinden, en hoe langer hij zocht, des te wanhopiger werd zijn gelaatsuitdrukking.

„Het is gestolen”, riep hij eindelijk uit. „Mijn pas is gestolen en alle andere papieren van waarde, de opdracht van mijn chefs aan de Bank — — —”

Hoffmann keek Stahl onderzoekend aan, alsof hij hem niet geloofde en gebood hem, alle zakken nauwkeurig te doorzoeken, doch het was alles tevergeefs, en de vermiste bewijsstukken werden tot Stahl's wanhoop niet teruggevonden.

„Geef ons dan eenige mondelinge inlichtingen, dan kunnen wij ons ervan overtuigen, of zij juist zijn”, sprak de commissaris, waarop Stahl antwoordde, dat hij te Amsterdam woonde, daar ook was geboren en drie-en-dertig jaar oud was, sedert twee jaar in betrekking bij genoemde firma was, en met een opdracht van zijn chefs naar Berlijn was gekomen.

„Zoo, vertel nu precies, waarover het handelt”, sprak eindelijk de commissaris, nadat al deze punten waren afgedaan.

Stahl was geheel en al van streek over deze in zijn oogen eindeloze, overtollige formaliteiten en was blijde, eindelijk van zijn ongeluk te kunnen vertellen.

„Ik kreeg van onze chefs de opdracht, zeer kostbare diamanten naar Berlijn te brengen, omdat hun dit het veiligste leek om een verlies te voorkomen.

O God —, had ik toch de opdracht niet op mij genomen!”

Het schreien stond hem nader dan het lachen, en hij scheen verschrikkelijk opgewonden over het ongeluk, dat hem getroffen had.

„De diamanten zijn u op reis ontstolen, niet waar?” Stahl knikte.

„Mooi!”, sprak de commissaris kalm en liet zijn vragende oogen op Stahl rusten. „U beweert, in geen enkel opzicht met den diefstal in verbinding te staan, of daarvan op de een of andere wijze op de hoogte te zijn?”

Stahl betuigde zijn onschuld.

„Ik weet in het geheel niets, volstrekt niets”, antwoordde hij, terwijl hij moeite had om bij deze verdachte vraag zijn tranen te weerhouden.

„Vertel ons nu het verloop der reis, wanneer gij op reis zijt gegaan, wie bij u in den coupé zat, waar die personen in en uit zijn gestapt, of u hen kent of niet, of zij met u wel of niet gesproken hebben, waarover — dus eenvoudig alles wat tusschen Amsterdam en Berlijn is voorgevallen.”

„Ik stapte gisteravond 6.45 in den sneltrein, die direct naar Berlijn doorrijdt. Met mij in de coupé reisde nog een jonge dame, die kort voordat de trein vertrok instapte.

Ik kende haar niet. Eerst spraken wij niet met elkander, langzamerhand knoopten wij een gesprek aan, zooals dit gedurende een lange reis meer gebeurt, en verdreven daardoor den tijd op een zeer aangename manier. Doch wij spraken alleen over onverschillige zaken, over reizen, over Berlijn enzovoort — over mijn zending sprak ik niet.”

„Noemdet gij de dame uw naam? Verteldet gij haar misschien, waar gij in betrekking zijt? Maaktet gij misschien op de een of andere manier toespelingen, dat u voor een belangrijke zaak naar Berlijn reisdet, dat u zaken van waarde bij u had?”

„Nee. Ik had strenge opdracht, mij hoegenaamd niet uit te laten. Wij hebben ons wel aan elkander voorgesteld, doch waar ik in betrekking was, zeide ik niet.”

„Vertel dan verder!”

„Toen wij Hannover gepasseerd waren, kreeg ik hevige hoofdpijn, waarom de dame mij haar flacon met odeur aanbood.

Dit hielp en spoedig was ik veel beter. Ik onderhield mij verder met haar. Doch daarna werd ik hoe langer hoe vermoeider, ik wilde wakker blijven, doch mijn oogleden werden zoo zwaar, dat ik duidelijk gevoelde, dat ik moest slapen.

Ik wilde de hand uitstrekken, doch het was mij niet meer mogelijk, die op te tillen. Het scheen mij toe, alsof zij stijf geworden was.”

De commissaris luisterde aandachtig en schudde het hoofd.

„Hoor eens, mijnheer, het is niet te gelooven, dat een gezond mensch zijn arm plotseling niet meer kan optillen.”

„Het is echter toch precies zoo, als ik het u vertel. Ik kan niet anders, dan volgens mijn beste weten de waarheid zeggen. Ik weet alleen zeer duidelijk, dat ik langzamerhand insliep. Verder kan ik mij niets meer herinneren.

Ik ontwaakte eerst aan het Silezische station, waar deze twee heeren zich op een vriendelijke manier over mij bekommerden. Zoo men mij vertelde, had ik een soort van stuip, toen men mij alleen in den coupé vond.”

„Dat klinkt zeer vreemd”, sprak de commissaris, „dat klinkt zeer onwaarschijnlijk.”

Dr. Blei wilde iets zeggen, doch Hoffmann weerde hem met de hand af.

„Wat denkt u, dat er met u gebeurd is?”

„Deze twee heeren, die doctoren zijn, vertelden mij, dat men mij gehyponotiseerd had.”

„Beschrijf mij zooveel mogelijk precies het uiterlijk der dame, die met u reisde.”

„Zij was van middelbare lengte, slank en zeer elegant. Zij had de gelaatskleur eener brunette, donker, bijna zwart haar.

Haar gelaat was tamelijk scherp en energisch, de mond van goede tanden voorzien. Haar oogen waren, als ik mij goed herinner, lichtgrijs. Ik schatte haar op ongeveer vier-en-twintig jaar.”

„Herinnert gij u de kleur van haar japon en hoed?”

„De japon was nauw aangesloten met een mantel van dezelfde stof, grijze Engelsche stof met blauw fluweelen opslagen. Ik geloof, dat haar hoed bestond uit zwarte zijde met blauwe struisveeren. In de hand droeg zij een klein bruin lederen handtaschje.”

„Waarin hadt gij de diamanten?”

„In een klein ijzeren kistje met twee sloten, waarvan ik den sleutel had. Het kistje bevond zich in mijn zwarte leeren handtasch, die ook verdwenen is.”

„Waar droeg u den sleutel?”

„In mijn portemonnaie, die eveneens weg is. Er was slechts een weinig zilvergeld in.”

„Wanneer kreeg gij van uw chef de opdracht?”

„Ongeveer een week geleden. Of ik tegen iemand daarover gesproken heb, weet ik natuurlijk niet.”

„Hebt gij misschien vermoeden, mijnheer Stahl, wie de dader kan zijn? Of weet gij wellicht wie deze

dame is? Hadt gij te Amsterdam een minnares?”

„Neen, dat niet. Ik heb ook niet het geringste vermoeden, wie mijn reisgezellin is. Zij geleek op een tooneelspeelster. Zij was geblanket.”

„Spraaakt gij Duitsch of Hollandsch met haar?”

„Hollandsch.”

„Vertel mij nu nog, welke uw opdracht betreffende de diamanten was?”

„Een heer, dr. Wendland, die hier in Berlijn woonde, gaf ons de steenen, die meer dan twee milioenen waarde hebben, om die te slijpen, hetgeen stipt volgens zijn eigen opdracht moest gebeuren.

Ongeveer een maand geleden is dr. Wendland gestorven, en de steenen moesten tot het oogenblik der beslissing omtrent de erfenisquaestie in de Deutsche Bank te Berlijn opgeborgen worden, waarheen ik ze moest brengen.”

„Weet u iets naders omtrent de erfgenamen? Kent u misschien een of meer van hen?”

„Neen. Niemand, ik weet niet eens hoe zij heeten.”

„Herinnert ge u nog, wanneer en waar ongeveer gij zijt ingeslapen?”

„Het moet volgens mijn meening tegen het einde der reis geweest zijn, wij waren reede Stendal gepasseerd.

Tusschen Stendal en Berlijn stopt de trein niet. Dientengevolge kan de dame niet zijn uitgestapt, zij moet dus te Berlijn zijn.”

„Gij verteldet echter, dat men u alleen op het Silezische station in een coupé gevonden had. Hoe is dat mogelijk?”

„Dat weet ik niet. Doch misschien is zij eerder te Berlijn uitgestapt. De trein stopt ook aan andere Berlijnsche stations. Ik wilde eerst aan het station in de Friedrichstrasse uitstappen.”

„Hoe kunt u ons nu bewijzen, dat deze geheele geschiedenis met de diamanten, die te Amsterdam geslepen werden, om in de kluis van de Deutsche Bank te worden bewaard, en eindelijk de geschiedenis der erfenis van den overleden dr. Wendland waar is?”

Stahl haalde de schouders op.

„Mijn God, wat kan ik meer doen dan de waarheid vertellen. Overigens is de Deutsche Bank er reeds van in kennis gesteld, zoodat u daar kunt informeren; buitendien kunt u bij de firma Blijdenberg en Co. verzoeken, om u van de juistheid mijner opgaven te overtuigen.”

Hij ging uitgeput zitten en steunde het hoofd met zijn handen. De commissaris wendde zich nu tot de

beide heeren, die tot nu toe, zonder een woord te hebben gesproken, het verhoor hadden bijgewoond, hetgeen vooral den levendigen, kleinen dr. Blei moeilijk viel.

„Wat hebben de heeren met deze geschiedenis te maken?” vroeg Hoffmann.

Dr. Blei en dr. Weiler stelden zich voor. Daarna nam dr. Blei het woord en vertelde, in welken toestand hij Stahl had gevonden, wat hij verondersteld had, en dat hij er vast van overtuigd was, dat men Stahl gedurende de reis gehypnotiseerd had, om daarna den diefstal uit te voeren.

De verhalen van Stahl, de daaruit gemaakte gevolgtrekkingen en niet het minst de veelbespraaktheid van dr. Blei, die op het gebied der hypnose zeer veel ervaring scheen te hebben, hadden ook dr. Weiler er van overtuigd, dat de meening van zijn collega de juiste was en hij was het geheel en al met hem eens.

„Ik versta niet veel van hypnose”, antwoordde Hoffmann op de beweringen van dr. Blei, „misschien zijn de heeren zoo vriendelijk, mij eenige vragen te beantwoorden. Is het mogelijk, dat de gehypnotiseerde een valsche verklaring aflegt?”

Dr. Weiler wees naar zijn collega.

„Dr. Blei kan u daarover beter inlichten dan ik. Hij is een specialiteit op dat gebied.”

Hij boog zich lachend en dr. Blei nam het woord:

„Ik wil uw vraag, mijnheer de commissaris, niet geheel beantwoorden, omdat er in de hypnose te veel verschillende toestanden voorkomen, maar wil met het oog op dit geval opmerken, dat het misschien mogelijk is, een toestand op te wekken, die met een slaaptoestand overeenkomt; maar dat het nooit gebeurt, dat het lichaam zoo stijf wordt, als wij dat van den heer Stahl gevonden hebben — dat houd ik voor onmogelijk. Zijt gij niet ook deze meening toegedaan, collega?”

Met deze woorden wendde hij zich tot dr. Weiler, die een toestemmend gebaar maakte.

Stahl keek zijn beide beschermers dankbaar aan.

„Maar ik weet wel zooveel van hypnotisme”, antwoordde Hoffmann, „dat men den gehypnotiseerde allerlei dingen kan voorspiegelen — zelfs kan men hem er toe overhalen allerlei verhalen op te dissen.

Kan zulks bij den heer Stahl ook het geval zijn geweest?”

De beide artsen moesten bekennen, dat dit mogelijk was.

De commissaris stond eindelijk op.

„Ik dank u, mijnheeren, voorloopig voor uw mededeelingen; wij zullen u later waarschijnlijk nog wel eens noodig hebben.

U wordt misschien nog wel eens verzocht om weder hier te komen.

Wij zullen de zaak natuurlijk onmiddellijk in handen van den officier van justitie geven en zullen voorts dadelijk alle pogingen aanwenden, om den dader in handen te krijgen.”

Hij wendde zich nogmaals tot Stahl:

„Denkt u thans nog in Berlijn te blijven of naar Amsterdam terug te keeren, mijnheer Stahl? Ik verzoek u in elk geval om uw adres hier in de stad.”

„Ik denk in het Central Hotel te gaan logeeren; dit werd mij aanbevolen; ik zou Berlijn niet gaarne willen verlaten voor men den dader heeft.”

Nadat de heeren zich verwijderd hadden en commissaris Hoffmann zich weer alleen bevond, ging hij eenige oogenblikken ernstig nadenken. De dienst was heden tamelijk vermoeiend geweest en Hoffmann wilde eenige oogenblikken rust nemen.

Doch slechts korten tijd bleef hij zitten, daarna stond hij op, zond het proces-verbaal dadelijk naar den officier van justitie, om daarna zijn nasporingen te beginnen.

Het geval scheen hem bijzonder interessant: een belangrijke diefstal, en de bestolene onder hypnose gebracht!

Zulke gebeurtenissen komen niet iederen dag voor. Het was duidelijk wie de dader was — ten minste naar alle waarschijnlijkheid. De dame, die in het gezelschap van Stahl was geweest, had de daad verricht, nadat zij haar medereiziger onschadelijk had gemaakt! Deze laatste omstandigheid was iets bijzonders en gaf de daad den stempel van iets buitengewoons.

Wat had haar bewogen zich juist van dit middel te bedienen?

Er moest snel gehandeld worden.

De processen-verbaal waren spoedig gereed om aan den officier van justitie te worden verzonden.

Hoffmann stond op om de noodige maatregelen te nemen en spoedig waren telephoon en telegraaf, de onontbeerlijke helpers van het moderne strafrecht, in beweging gebracht.

Aan de firma Blijdenberg en Co. te Amsterdam werd getelegraficeerd om nader bericht.

Toen dit afgeloopen was, schelde Hoffmann de Deutsche Bank op.

„Hier koninklijke hoofdcommissaris van politie te

Berlijn," antwoordde hij den ambtenaar der Bank. „Ik wenschte gaarne te weten, of de Bank er mede belast is diamanten van de diamantslijperij der firma Blijdenberg en Co. in bewaring te nemen, die tot de nalatenschap van dr. Wendland behooren. Wat? Jawel, Blijdenberg en Co., Amsterdam.

De naam van den dokter was dr. Wendland, hier te Berlijn woonachtig, die een maand geleden stierf."

„Een oogenblik" — — — luidde het antwoord, en Hoffmann bleef wachten. Na eenige minuten, die den wachtende veel te lang toeschenen, zei iemand:

„Hier de Deutsche Bank, Berlijn!"

„Hier de commissaris van politie Hoffmann. Ik wilde u om informatiën verzoeken in zake de nalatenschap van dr. Wendland. U staat dus in verbinding met de firma Blijdenberg en Co. te Amsterdam? Is het waar, dat er diamanten aan uw Bank gedeponereerd zouden worden?"

„Ja, wij hebben een zoodanig bericht uit Amsterdam ontvangen; de steenen konden reeds voor twee uur hier aangekomen zijn. Een ambtenaar uit Amsterdam zou ze brengen."

„Kunt u mij den naam van dien ambtenaar zeggen?" vroeg Hoffmann.

„Ja, Stahl. Is daarmee iets bijzonders op reis gevallen?"

„Helaas ja, de steenen zijn gestolen."

De ambtenaar der Bank wilde nog eenige vragen doen, maar Hoffmann had geen tijd te verliezen. De mededeelingen van Stahl schenen op waarheid te berusten. Het was nu zaak om naar het Silezische station te gaan, om daar nadere inlichtingen in te winnen omtrent den toestand waarin men Stahl in den trein had gevonden.

Zooals Hoffmann vermoedde, had men den wagon, waarin Stahl bij zijn aankomst lag, behoorlijk verzegeld, zoodat hij hem nauwkeurig onderzoeken kon en er een fotografische opname van kon maken.

Dit onderzoek had echter geen resultaat gehad, want er werd niets bijzonders gevonden.

Er was ook geen spoor van eenigen strijd te ontdekken; in het kort er was niets bijzonders te zien.

Hoffmann wendde zich tot den spoorwegbeambte, die Stahl in de coupé gevonden had en die met veel breedsprakigheid en gebaren den commissaris het gebeurde mededeelde.

„Gij weet dus zeker, dat de heer alleen in de coupé was, toen ge hem vondt?"

„Wel ja, en hij lag daar zoo." Tegelijkertijd toonde hij het.

„En bent u er ook zeker van, dat de heer geheel alleen was, toen de trein binnenliep?"

„Dat meen ik wel, want ik heb den heer alleen opgemerkt."

Hoffmann keerde zeer onvoldaan terug — zijn tocht naar het Silezische station was zonder eenig gevolg gebleven.

Thans kwam ook het antwoord van de firma Blijdenberg en Co. te Amsterdam.

Het was kort en in de Deutsche taal geschreven.

Het luidde:

„Hoofdcommissariaat van politie te Berlijn.

De verklaringen van Stahl zijn juist. Stahl zeer geloofwaardig.

BLIJDENBERG, Amsterdam."

Het onderzoek betreffende dezen slim overlegden diefstal werd met allen ijver begonnen. De officier van justitie opende een instructie tegen de onbekende dame, waarin men een internationale dievegge meende te zien.

Er werden overal steekbrieven heengezonden, waarin de opgaven van Stahl nauwkeurig omschreven waren.

De hoofden van politie in alle havenplaatsen, waarheen de voortvluchtige zich zou kunnen begeven, werden langs telegrafischen weg op de hoogte gebracht, ten einde zoo mogelijk een vlucht naar het buitenland of over den Oceaan te verhinderen; door courantartikelen werden alle juweliers en personen, die diamanten inkochten, gewaarschuwd om de politie onmiddellijk kennis te geven, zoodra de steenen aangeboden werden, die trouwens door hun buitengewone grootte en glans ieders aandacht moesten trekken en die gemakkelijk kenbaar zouden zijn aan de manier waarop zij geslepen waren.

De leiding van het onderzoek werd opgedragen aan den rechter dr. Becker. Den commissaris Hoffmann, die Stahl en de beide artsen verhoord had, werd opgedragen de vermoedelijke dievegge te vervolgen.

Hoffmann was met deze opdracht niet bijzonder in zijn schik. Het geval was hem niet interessant genoeg. Het eenige aangename in de zaak voor hem was, dat hij met den rechter Becker in deze zaak kon samenwerken; want voor dezen had hij groot ontzag.

Hij ging naar Moabiet naar hem toe om hem be-

richt te geven over de weinige resultaten die hij tot dusverre had gehad.

De rechter was juist bezig de processen-verbaal door te zien, toen Hoffmann werd aangediend. Hij stond op en reikte den binnentrede den commissaris, dien hij in dienstzaken reeds dikwijls had aangetroffen, de hand.

„Ik heb gehoord”, sprak hij, „dat gij met den diamantendiefstal op de hoogte zijt, mijnheer de commissaris.

U komt zeker om deze zaak hier?”

Hoffmann antwoordde toestemmend en nam op den stoel plaats, dien de rechter hem aanbood.

„Hebt u reeds iets kunnen uitrichten en reeds een spoor gevonden?” vroeg Becker.

„Tot dusver nog niet”, antwoordde de commissaris en deelde zijn superieur de maatregelen mede, die hij tot nu toe genomen had.

De rechter luisterde zwijgend en nadat Hoffmann geëindigd had, dacht hij eenige minuten na.

„Gij moet weten mijnheer de commissaris,” begon hij toen, „dat ik de processen-verbaal nu reeds sedert een poos bestudeer en erover nadenk.

Wie meent gij, dat de dader is?”

Hoffmann keek op.

„Ik denk, mijnheer de rechter, dat het de dame is, die de reis heeft meegemaakt. Op wie zou men anders vermoeden kunnen hebben?”

„Zegt u niet dat de medereizigster de daderes is?”

Voor mij is dat nog niet duidelijk. Ik twijfel nog aan haar schuld.

Het is echter wel duidelijk, dat de diefstal zorgvuldig was voorbereid.”

De heer Becker hield zijn hand aan het hoofd en dacht na.

„Het is mogelijk, dat gij gelijk hebt.

Wij moeten te Amsterdam zien gewaar te worden, of Stahl daar veel omgang met vrouwen heeft gehad en met welke. Mocht u daaromtrent iets gewaar worden, dan moeten wij trachten nauwkeurige inlichtingen te krijgen omtrent deze vrouwen of meisjes. Ook zal het noodig zijn, dat wij ingelicht worden omtrent Stahls karakter en levenswijze.”

„Ik heb in die richting reeds pogingen aangewend; misschien komen wij langs dezen weg op het spoor der dame.”

De rechter knikte met zijn hoofd en bladerde in de voor hem liggende processen-verbaal.

„Ik zal,” zei hij daarna, „Stahl nog eens in het verhoor nemen en de beide artsen eveneens. Ik moet vooral Stahl eens nauwkeurig opnemen. Zou het niet mogelijk zijn, dat hij medeplichtig is?”

Hoffmann haalde zijn schouders op.

„Ik had ook eerst vermoedens, maar er is volstrekt geen bewijs. In elk geval zal ik hem hier te Berlijn in het oog houden,” zei hij en stond op om heen te gaan.

„Ik wensch u veel geluk,” sprak Becker en ging weer zitten nadat Hoffmann vertrokken was. De meest uiteenlopende gedachten gingen door zijn hoofd.

DERDE HOOFDSTUK.

Een hypnotische proef.

De toestand, waarin de spoorwegbeambten Stahl aan het Silezische station gevonden hadden, hield de gedachten van den rechter onophoudelijk bezig.

Hij had doorzicht genoeg om de kleinste bijzonderheden op te merken, waaruit hij eenig bewijs zou kunnen halen. Aan den eenen kant twijfelde hij eraan of de zaak zich inderdaad zoo had toegedragen, als Stahl hun had medegedeeld; aan den andere kant

hoopte hij, dat wanneer mocht blijken, dat deze opgaven toch waarheid bevatten, hij daaruit gegevens genoeg zou kunnen putten, om tot een vervolging over te gaan.

Dat was de reden waarom hij de beide artsen en ook Stahl nog eens in het verhoor wilde nemen.

„Zijt gij dokter Blei en u dokter Weiler?” vroeg hij beleefd, toen de beide heeren binnenkwamen.

Zij gaven een toestemmend antwoord.

„Waren de heeren eergisteren niet aan het Silezische station, toen de heer Stahl bewusteloos uit den Amsterdamschen sneltrein werd gedragen? Ik zie uit de processen-verbaal, dat u beiden tot de conclusie zijt gekomen, dat de heer Stahl gedurende de reis onder hypnose is gebracht. Zulke gevallen zijn meer voorgekomen, ofschoon het niet dikwijls gebeurd is.

Voorzichtigheid dient in dezen in acht genomen en ik heb u mijnheeren verzocht om hier te komen, om u omtrent eenige bijzonderheden te ondervragen, die misschien eenig licht in de zaak kunnen brengen. Gij kunt wel denken dat ik, als rechter, niet altijd optimistisch gestemd ben. Ik wil volstrekt niet, dat gij zult meenen, dat ik uw kennis op geneeskundig gebied in twijfel trek, maar dwalingen zijn toch mogelijk — en wel in het bijzonder op het gebied der hypnose, waarvan tot dusverre nog zoo weinig bekend is.

Zijn de heeren er nu wel stellig van overtuigd dat Stahl gehypnotiseerd was?”

„Met *absolute* zekerheid mag men dit niet beweren”, antwoordde dr. Blei, „maar als specialist heb ik een tamelijk groote ondervinding opgedaan en de toestand, waarin de heer Stahl verkeerde, kan ik mij niet anders verklaren.

Zelfs mijn collega dr. Weiler, die anders geen verklaarde voorstander van hypnotisme is, moest mij uit gebrek aan een andere oplossing, gelijk geven.”

De heer Becker lachte.

„Ik ben daardoor nog verre van overtuigd,” zei hij. „Ik twijfel geen oogenblik aan de eerlijkheid uwer verklaring, noch aan uwen goeden wil, maar ik ben nu eenmaal eenigszins wantrouwig.

Het hypnotisme is iets, wat thans nog veel bestrijders vindt en zou het nu niet mogelijk zijn, dat gij, zonder het te willen, in deze zaak meer ziet, dan er werkelijk is?”

„Ik ben geen specialist,” zei dr. Weiler, die tot nu toe gezwezen had, „en daarom in uw oogen meer onpartijdig.

En toch moet ik u zeggen dat alles er voor pleit, dat dr. Blei gelijk heeft.”

„Houdt gij het dan voor mogelijk, dat iemand in de coupé van een spoortrein gehypnotiseerd kan worden?” vroeg de rechter.

„Dat hangt af van de geschiktheid van den hypnotiseur en van de gevoeligheid van den persoon, dien hij onder hypnose wil brengen.

Bij sommige menschen moet men het herhaalde ma-

len probeeren; maar het kan ook reeds bij den eersten keer gelukken, als de persoon reeds een of meermalen gehypnotiseerd is geweest.

Het komt er vooral op aan of de persoon voor hypnose geschikt is, en ik ben er van overtuigd, dat de heer Stahl dat is.”

Rechter Becker noteerde nauwkeurig alles, wat dokter Blei gezegd had en vroeg daarop verder:

„Ik heb gehoord, dat het niet mogelijk is, iemand tegen zijn wil te hypnotiseeren!”

Dr. Blei moest bekennen, dat het wel eens voorkomt, maar dat het groote uitzonderingen zijn.

„En deze uitzondering zou nu juist hier zijn voorgekomen. Waarde dokter, ik was reeds half door u overtuigd, maar nu twijfel ik weer.”

„Ik vraag excuus, mijnheer de rechter,” zei dr. Blei; „ik geloof dat uw twijfel onrechtmatig is, want het geldt hier niet een hypnose tegen den wil van den gehypnotiseerde, omdat de heer Stahl van de bedoeling der dame niets kon weten.

Hij was onder den invloed van deze dame; zonder dat hij wist dat zijn wil tegenover den hare stond.”

„Nu, goed dan. Ik wil dus de juistheid van uw theorie, waarde dokter, aannemen. Wees nu zoo goed mij de volgende vraag te beantwoorden:

Is het mogelijk, dat men onder hypnose, op bevel van den hypnotiseur iets doet, waartegen men zich in gewonen toestand zou verzetten?

Zooals bijvoorbeeld: diamanten afgeven?”

„Dat is zeer goed mogelijk!”

„Kan men iemand bevelen om iets te doen of te zeggen na de hypnose?”

„Zonder twijfel is ook dat mogelijk.”

„Maar dan is het eveneens mogelijk, dat de verklaringen van den heer Stahl leugens zijn.”

Verbaasd keken de beide artsen elkander een oogenblik aan. Deze eenvoudige gevolgtrekking hadden zij niet verwacht.

„Wel, nu bewaart gij het stilzwijgen, mijnheer Weiler,” zei de rechter tot dezen.

„Kunt gij mij nu niet tegenspreken?”

„Voorloopig ben ik het geheel eens met mijn collega. En wat uw laatste bewering, mijnheer de rechter, betreft, daaromtrent ben ik zoo vrij u te zeggen dat ge gedeeltelijk reeds gelooft aan de waarheid van de verklaringen van den heer Stahl.”

„Welnu mijnheeren, dan heb ik u nog slechts twee vragen te doen:

„Kan iemand zich herinneren, wat hem onder hyp-

nose is gezegd, en ten tweede hoelang was de heer Stahl reeds onder hypnose geweest toen gij bij hem kwaamt?"

„Dat het geheugen de dingen opneemt en verwerkt, die gedurende de hypnose zijn voorgevallen, is zonder twijfel," zei dr. Blei.

„Bij den een duurt het langer, bij den ander korter. Velen kunnen zich reeds na eenige uren nauwkeurig alles herinneren; bij anderen duurt dat eenige dagen, weken, ja zelfs maanden.

Toen ik den heer Stahl trof, was er misschien een half uur verlopen sinds hij gehypnotiseerd was. Misschien waren het slechts vijftien minuten; men kan dat nooit juist zeggen."

„Ik dank u voor uw mededeelingen. Wanneer uw tijd het u veroorlooft, dan zou het mij aangenaam zijn, als gij nog wat hier bleeft, terwijl ik den heer Stahl in het verhoor neem. Het zou mogelijk kunnen zijn, dat ik u nog iets moest vragen."

Hij belde en gebod den binnenkomenden bediende, den heer Stahl binnen te laten.

Deze boog en stelde zich voor met de woorden:

„Mijn naam is Stahl. Ik ben gedagvaard om voor u te verschijnen ten einde gehoord te worden over den diefstal, dien men op mij gepleegd heeft in den snel-trein Amsterdam—Berlijn."

„Zeer juist," antwoordde de rechter.

„Wij hebben u hier laten komen om de nadere bijzonderheden nog eens uit uwen mond te hooren."

Hij zag Stahl hierbij aan met zulke doordringende oogen, dat deze daardoor onaangenaam getroffen werd.

„Bij het eerste verhoor hebt u opgegeven, gehypnotiseerd te zijn. Denk eens goed na en zeg mij dan, welke het laatste station was, dat ge u herinnert."

„Ik weet het niet, maar het kan volgens mijn meening niet ver van Berlijn geweest zijn; wij waren reeds voorbij Stendal."

„Zoo?"

„Maar dr. Blei zei mij zoo even, dat u minstens vijf of zes uur geslapen moet hebben."

Hij keek Stahl onderzoekend aan. Deze schudde het hoofd. Daarna zei hij kalm:

„Dat houd ik voor onmogelijk; ik meen het zelfs zeker te weten."

„Dr. Blei zei verder, dat uw beweringen misschien een gevolg zijn van de suggestie en dus onwaar."

Stahl haalde de schouders op en ontweek den scherpen blik van den rechter.

„Was de dame, die met u gereisd heeft, te Berlijn bekend? U hebt toch met haar over de stad gesproken."

„Ik geloof niet dat zij Berlijn kende.

Ik vertelde haar er van. Zij deelde mij mede, dat zij voor het eerst naar Berlijn ging om haar familie te bezoeken."

„Herinnert ge u den naam der dame?"

„Neen, ik heb dien niet onthouden."

„Ge beweert gehypnotiseerd te zijn. Nu verklaarde dr. Blei zooeven, dat dit niet zoo gemakkelijk gaat en het den eersten keer meestal niet gelukt.

Blijft ge niettegenstaande dat toch bij uw bewering?"

„Ja, want ik ben reeds dikwijls onder hypnose geweest. Bij mij gaat dat gemakkelijk.

In het vorige jaar ben ik door hypnose van een zenuwziekte genezen."

Hij noemde den naam van een dokter, welke in het proces-verbaal werd opgenomen.

„Kunt ge u herinneren, wat de dame tot u zeide, kort voor of gedurende den tijd, dat ge sliep?"

Zij heeft u toch waarschijnlijk het een of ander gezegd? Weet ge misschien nog wat?"

Stahl haalde de schouders op, hij kon zich niets meer herinneren.

„Hebt ge dan gevoeld of geweten, dat ge gehypnotiseerd werd?"

„Neen, ik had slechts een gevoel van weerloosheid."

„Mijnheer Stahl, ik wil uw geloofwaardigheid niet in twijfel trekken," zei rechter Becker, „maar wij juristen zijn steeds wantrouwend en daarom doe ik u een vraag:

Zeg mij, speelt gij bij dezen diefstal alleen de rol van bestolene?"

„Hoe meent u dat, mijnheer de rechter?" zei Stahl driftig, maar de scherpe blik van Becker hield hem in toom.

Hij bleef eenige oogenblikken stom.

Plotseling zei de heer Becker:

„U neemt een houding aan alsof gij de schuldige waart."

Stahl schrok bij deze woorden en keek Becker als krankzinnig aan. De oogen van dezen doorboorden als het ware Stahl.

Plotseling gebeurde er iets buitengewoons.

Het gelaat van Stahl werd opeens doodsbleek, hij keek den rechter aan, daarop sloten zich zijn oogen,

de tot spreken geopende mond bleef half open, de opgeheven hand bleef stijf staan.

De beide doktoren, die alles mee bijgewoond hadden, sprongen op en snelden naar Stahl.

Zijn lichaam was stijf, even als toen dr. Blei hem in de spoorwegcoupé gevonden had.

Becker was opgestaan en op zijn gelaat vertoonden zich schrik en verbazing.

Op deze uitwerking van zijn blik en woorden was hij niet voorbereid geweest.

„Wat is er toch zoo plotseling met den man gebeurd?” vroeg hij angstig, terwijl hij de beide doktoren uitvorschend aankeek.

Dr. Blei keek hem aan en zei:

„Hij wilde u slechts het bewijs leveren van de waarheid zijner beweringen; door uw doorborenden blik en scherpe woorden, mijnheer de rechter, is hij gehypnotiseerd.”

VIERDE HOOFDSTUK.

Een verrassende vondst.

De commissaris van politie Hoffmann zat niet stil, doch hij had geen succes. De signalementen, die in de couranten geplaatst werden, hadden ook geen uitwerking, alleen werden verscheidene lieden gevangen genomen, die met de zaak niets hadden uit te staan en die men, nadat zij konden bewijzen, dat zij met de gezochte personen geen identiteit hadden, weer op vrije voeten stelde.

Hoffmann had bevel gegeven, van alles, wat aan het station Stendal—Berlijn gevonden werd, onmiddellijk aan de politie kennis te geven.

Doch dit was een maatregel, waarvan de commissaris zich zelf weinig of in het geheel niets voorstelde.

Hij had deze opdracht alleen gegeven om niets onbeproofd te laten.

Hij was zeer ontevreden met het onvolledige resultaat.

Zijn geest werkte onafgebroken en verzond de ongehoofelijkste combinaties, doch geen weg scheen tot een doel te leiden, want alles eindigde op niets.

Het was zoo moeilijk, zonder een enkel uitgangspunt, tusschen de vele waarschijnlijkheden, die zich voordeden, te kiezen. Misschien was de dame gedurende de reis uit den trein gesprongen — misschien!

Wellicht was zij kalm tot Berlijn gereisd en ergens, bijvoorbeeld aan het station Friedrichstrasse of Alexanderplatz uitgestapt.

Berlijn had zoo vele schuilhoeken, in het gewoel van de millioenenstad kon men zoo gemakkelijk verdwijnen.

Deze groote stad is steeds een geliefd toevluchtsoord voor allerlei gepeupel en geheimzinnige personen, waarvan niemand weet, hoe en waar van zij leven.

Toen begon Hoffmann mededeelingen uit Amsterdam omtrent Stahl te ontvangen.

Deze informaties gaven een vrij duidelijk beeld van het karakter en de levenswijze van den jongen man.

Stahl was de zoon van zeer beschaafde en gefortuneerde ouders, die beiden nog leefden en een zeer goede reputatie hadden.

Bij zijn collega's en bekenden was hij door zijn karakter zeer bemind.

De firma zond hem wegens zijn kennis in zaken en geschiktheid meermalen op reis en belastte hem met alle moeilijke zendingen; hij had nog nimmer het in hem gestelde vertrouwen bedrogen.

Zijn eenigste gebrek was, dat hij eenigszins tot lichtzinnigheid overhelde.

Hij had somtijds geldgebrek, zoodat zijn vader reeds eenmaal zijn schulden had betaald; doch in zaken was hij tot nu toe de eerlijkheid in persoon geweest. In den laatsten tijd vooral moest hij gebrek aan geld hebben gehad.

Hoffmann had met aandacht gelezen, hij zocht uit

iedereen volzin, ja uit elk woord de een of andere zinsede om tot zijn doel te geraken.

Hetgeen daar geschreven stond, was eigenlijk heel veel, en aan den anderen kant ook weer bedroefd weinig.

Over Stahl had hij inderdaad niets positiefs vernomen en nauwelijks iets ongunstigs. Dat hij lichtzinnig was? —

Mijn God, hoeveel jonge lui zijn niet lichtzinnig? Wanneer die allen zich andersmans zaken zouden toe-eigenen!

Toen hij aan dit punt van zijn overpeinzingen gekomen was, werd hij nog eens gestoord. Boos keek hij op, doch zijn kwaadheid verminderde weldra en maakte voor levendige belangstelling plaats.

Men meldde hem den zoon van den spoorwachter, die op de lijn Stendal—Spandau vlak bij Spandau dienst deed. Een gezonde knaap trad met een pakje in de hand binnen.

„Vader zendt dit. Wij hebben het gevonden.”

„Wie van u heeft dit het eerst ontdekt?”

„Wel ik, wie anders?”

Hoffmann nam het netjes ingepakte pakje op, en op zijn gelaat vertoonde zich blijde verrassing.

„Zoo, zoo? Dat is zeer mooi. Hebt gij — — hebt ge ook de plaats onthouden, waar ge dit gevonden hebt, jong mensch?”

De „jonge man” lachte en sprak:

„Nu en of — ik heb er mijn pet laten liggen met een steen er op.”

„Nu, als die maar door niemand in dien tijd wordt gestolen”; sprak de commissaris.

„Dat zal wel niet — zoo mooi is zij niet. En wanneer ze ook mocht gestolen worden — de plaats vind ik toch weer.”

Hoffmann besloot onmiddellijk, de plaats persoonlijk op te zoeken, want het gevonden voorwerp gaf hem weer moed.

Het was een door den regen eenigszins verkreukte dameshoed met blauwe struisveeren.

Door den zoon van den spoorwegwachter geleid, was de commissaris spoedig op de plaats, waar het voorwerp gevonden was.

Hij wilde zich ervan overtuigen, of de hoed uit den trein was geworpen of dat de vluchteling zich er van had ontdaan, nadat zij uit den in volle vaart zijnden trein was gesprongen. Doch dat kon zoo gemakkelijk niet vastgesteld worden. De plaats was wel tamelijk

ver van de spoorrails verwijderd, doch een krachtige windvlaag zou hem ook daarheen kunnen brengen.

Voetstappen, waaruit men iets had kunnen opmaken, waren niet te zien, want de regen, die gevallen was, had alles uitgewischt.

De baanwachtersjongen, die Hoffmann begeleidde en met groote oplettendheid naar diens verrichtingen keek, snuffelde overal in de boschjes rond.

Toen hij tusschen eenige struiken zocht, liet hij plotseling een gejuich hooren:

„Mijnheer de commissaris! Mijnheer de commissaris! Kijk eens wat ik hier gevonden heb!”

Hij toonde een vrouwenrok, die aan een tak gehangen had. Toen Hoffmann naderbij kwam werd ook zijn belangstelling groot; want hij herkende den rok — ja, dat moest zij zijn.

De rok was van lichte Engelsche stof gemaakt. Eenige garneering van blauw fluweel was er op aangebracht. Dat moest de rok zijn, waarover Stahl gesproken had.

Hoffmann onderzocht hem. Hij moest gemaakt zijn voor een slanke, niet zeer groote dame, die naar de kwaliteit van den rok te oordeelen, elegant was.

„Flink, mijn jongen”, zei hij, maar deze kroop reeds weer op handen en voeten door de struiken, waaruit hij een gebroken voorwerp te voorschijn bracht.

„Zoo,” zei hij, „een spaarbus hebben wij nu ook, maar verder is er ook niets te vinden.”

Hij reikte Hoffmann het gevondene over. Deze nieuwe vondst was — een met geweld opengebroken kleine ijzeren geldkist. Er was geen twijfel aan of dit moest dezelfde zijn, waarvan Stahl gezegd had, dat de diamanten daarin geborgen waren.

Verder konden zij niets vinden en ofschoon zij alles doorzochten, er was niets meer te ontdekken.

Ook de informaties bij de bewoners der omgeving bleken doelloos; niemand kon zich herinneren, op den bewusten dag een dame gezien te hebben.

Maar een boer uit den omtrek meldde zich aan en vertelde, dat hij op zekeren dag twee heeren — waarschijnlijk Berlijners — gezien had en den dag daarna weer een Berlijner.

Deze heeren hadden waarschijnlijk bloemen langs den spoordijk geplukt. Maar de commissaris sloeg geen acht op deze verklaring. Dan dacht hij erover na, of de onbekende uit den trein had kunnen springen.

„Dat zouden wij wel kunnen gewaar worden,” be-
weerde de spoorwegwachter. „Er zal wel niemand uit

den trein zijn gesprongen, want dan zouden wij hem wel met gebroken beenen gevonden hebben."

Hoffmann begon te lachen.

„Wel ja," zei de spoorwegwachter droogjes, „de spoorlijn maakt hier geen bochten en de trein rijdt achttien kilometer in het uur. Wie daar uit springt, moet maar dadelijk iemand mee brengen, die zijn beenderen weer bijeenzoekt."

Ook Hoffmann werd er steeds meer van overtuigd, dat de onbekende hier den trein niet had kunnen verlaten.

Het was zeer gevaarlijk er uit te springen en vooral voor een vrouw, die door haar kleeren daarin nog meer verhinderd zou worden dan een man.

Hoffmann dacht na. Zijn gedachten hielden zich voortdurend bezig met het vreemde geval, dat door de vondst van heden nog ingewikkelder werd.

Welke gevolgtrekkingen zou hij kunnen maken?

Wat was er eigenlijk duidelijk geworden? Waarom was het kistje met geweld geopend, terwijl Stahl de sleutels had? Waarom was het eigenlijk opengebrouwen, wanneer de dame de schuldige was?

Peinzend was commissaris Hoffmann met de gevonden voorwerpen naar de stad teruggekeerd en ging de trappen op naar zijn bureau.

Hij was buiten in de scherpe Maartsche lucht koud geworden. Het begon reeds donker te worden; gasvlammen werden langs de straten ontstoken, evenals achter de groote spiegelruiten der winkels en achter de vensters der huizen.

Hoffmann liep in het schemerlicht van zijn kamer heen en weer. Het onderzoek, dat men aan hem had opgedragen bleek moeilijker dan hij verwacht had, en zijn scherpzinnigheid was niet in staat deze schijnbaar zoo eenvoudige zaak op te lossen.

„Wat heeft men aan een vrouwenrok en een gebroken geldkistje?" fluisterde hij in zich zelf.

De vondst, die hem zoo weinig blijdschap verschaftte, werd verdrietig door hem bekeken. Daarna begon hij weer te peinzen, ging naar zijn schrijfbureau en ontstak het elektrische licht.

Bij het schijnsel der lamp onderzocht Hoffmann het geldkistje nauwkeurig.

Dit was opengebrouwen op dezelfde wijze als inbrekers dat plegen te doen. Maar waarom toch had men het opengebrouwen, terwijl ook de sleutels aan Stahl ontstolen waren?

Dat openbreken had toch eigenlijk geen reden.

Op dit oogenblik werd er aan de deur geklopt en een dienaar van de geheime politie trad binnen.

„O, zijt gij het, Lehnert," zei de commissaris; „het is goed, dat ge komt. Zijt ge iets verder gekomen met het onderzoek?"

„Niet van belang," antwoordde Lehnert. „Op het politiebureau heeft Stahl zich nog niet aangemeld. In huis kon niemand mij den dag opgeven, waarop hij gekomen is, en ik ben niet naar juffrouw Smit gegaan, omdat mijnheer de commissaris gezegd heeft, dat alles in het geheim moest behandeld worden en daar ik reeds vroeger ambtshalve juffrouw Smit gesproken had, in zake een in haar buurt gepleegden diefstal, zou zij mij herkend hebben."

„Het is goed Lehnert, ik denk de zaak heden zelf nog ter hand te nemen. Het is nog geen zes uur."

De beambte trad nader en bekeek de gevonden voorwerpen nauwkeurig.

„Ik begrijp niet wat deze vrouwenrok beteekent," zei hij hoofdschuddend.

„Ja, dat is iets bizonders! — Waarom zou de dief weggegoorpen hebben? om haar signalement onkenbaar te maken?"

De geheime politie-agent, die reeds sedert verscheidene jaren onder de leiding van Hoffmann werkte, bekeek den rok met belangstelling.

„Ik begrijp maar niet," zei Hoffmann, „waarom de dief zich de moeite getroost heeft, het kistje open te breken, als hij de sleutels in zijn bezit had."

Beiden zwegen.

„Ik begrijp niet, mijnheer de commissaris," zei Lehnert, „waarom de onbekende dat gedaan heeft."

Misschien is een derde, die aanvankelijk met de zaak niets te maken had, de dader. Er zijn thans zoo veel internationale misdadigers, waaraan wij meestal niet denken.

Het vorige jaar was dat ook zoo met de zaak Werner en diens medeplichtigen, en wie had het toen gedaan? — John Raffles, die men maar niet van gen kan."

Terwijl Lehnert zoo sprak, bekeek ook Hoffmann den gevonden rok nogmaals nauwkeurig en terwijl hij over de woorden van zijn beambte nadacht, viel zijn oog op iets, dat hem aangenaam verrastte.

„O!" riep hij plotseling en boog zich over den rok, waaraan iets zijn opmerkzaamheid boeide.

„Nu heb ik Goddank ten minste iets. Nu zullen we misschien gewaar worden wie de bezitster van den rok was,

Kijk eens hier!"

Hij wees met zijn vinger naar een plaats, waar iets te zien was, dat ook den geheimen agent van politie zeer interessant voorkwam.

„Kijk, dat is de firma in Amsterdam, waar de rok gekocht is. Als ik nu maar dien naam ontcijferen kon!"

„Ja," zei Hoffmann. Beiden bogen zich over den rok en keken nauwkeurig.

Met zeer kleine letters stond de naam der firma op de kleine drukknopen, die tot sluiting van den rok dienden. „Zulk een kostbaar kleedingstuk is zeker aangemeten en niet klaar gekocht," zei Lehnert, „nu zal men te Amsterdam wel gewaar kunnen worden voor wie het gemaakt is."

„Lehnert," sprak de commissaris na eenige oogenblikken, „geef dadelijk per telegraaf een beschrijving van den rok aan de Amsterdamsche firma, en verzoek haar om op te geven, wie de besteller daarvan is geweest.

Dat moeten wij zoo spoedig mogelijk weten. Dat kan ons misschien tot ons doel leiden."

Reeds den anderen dag kwam per telegraaf het antwoord der Amsterdamsche firma.

Het bevatte niet de gewenschte opheldering, omdat men uit den korten inhoud van het telegram niet bemerken kon welk soort rok men eigenlijk bedoelde en omdat men ook weten moest, wanneer de rok besteld was geworden.

Men verzocht Hoffmann om den rok aan de firma over te zenden; men zou dan trachten op te sporen, wie de koper was geweest.

Hoffmann besloot natuurlijk den rok onmiddellijk af te zenden.

Nu was het noodzakelijk, dat Stahl den gevonden rok en het kistje herkennen moest.

Derhalve begaf Hoffmann zich met de gevonden voorwerpen en met den dameshoed naar Moabith.

Reeds den vorigen dag had de commissaris aan rechter Becker kennis gegeven van alles en deze had dientengevolge Stahl verzocht bij hem te komen, om de gevonden voorwerpen aan hem te laten zien.

„U hebt dus eindelijk toch eenig resultaat," zei de rechter tot Hoffmann, toen deze de drie voorwerpen toonde.

„Het zijn weliswaar zaken, die gewicht in de schaal leggen, maar — er is nog geen bewijs uit te putten.

Ik krijg steeds meer wantrouwen na iedere nieuwe ontdekking, nu ik gezien heb, dat alles ons geen schrede nader brengt tot oplossing van het raadsel."

„Meent u misschien, dat Stahl in betrekking staat tot den diefstal."

Hoffmann haalde de schouders op en zei bedachtzaam:

„Bij ons, die met het strafrecht op de hoogte zijn, verdenkt men gemakkelijk ieder mensch."

Op dit oogenblik werd Stahl aangediend en op bevel van Becker onmiddellijk binnen gelaten.

De hoed, de rok en het geldkistje werden hem vertoond.

„Ik verzoek u, mijnheer Stahl, deze voorwerpen goed te bekijken. Herkent gij ze?"

Toen Stahl ze zag, stiet hij een kreet van verwondering uit.

„Wel zeker, dat is de hoed en dat de rok der dame. Er is geen twijfel aan — het is niet mogelijk, dat ik mij vergissen kan," herhaalde hij.

„En dit kistje?"

„Ja, het schijnt mij —" hij bekeek het kistje nauwkeurig en zei daarna met besliste stem, „ja, dat is ook het kistje, waarin de diamanten bewaard werden."

De vondst scheen hem zeer opgewonden te maken en vragend keek hij dan naar den commissaris en dan weer naar den rechter.

„Hebt ge eindelijk ook den dief? O, God zij dank, nu eindelijk — — —"

„Wel neen," antwoordde Hoffmann kalm, „den dief hebben wij helaas nog niet."

„Niet! Ja, maar ik dacht — zijt ge op het spoor?"

Hij keek weer naar het kistje.

„Liet ge het openbreken?"

„Neen, het is zoo gevonden. Het moet door den dief opengebroken zijn. Gij hebt verklaard, dat uw sleutels ook gestolen zijn.

Weet ge wel zeker, dat het uw kistje is?"

„Zeker. De kleur, de grootte, de beide sloten; het is beslist en zeker mijn kistje. Mijn portemonnaie, waarin ik de sleutels bewaarde, is weg."

„Ik begrijp maar niet," zei rechter Becker, „waarom de dief de sleutels niet gebruikt heeft, maar zich de moeite heeft getroost het open te breken!

De dief moet dus ook de noodige breekwerktuigen bij zich gehad hebben. Hebt ge dat opgemerkt, mijnheer Stahl?"

„Ik heb niets verdachts aan de dame waargenomen."

„Waaruit bestond haar bagage?"

„Uit een handtasch en een hoedendoos. De handtasch heeft zij gedurende de reis eenige keeren geopend

en ik heb er ook wel in gekeken, maar herinner mij niet er iets in gezien te hebben, dat mij vreemd voorkwam."

„Ge hadt uw gedachten zeker alleen op het geldkistje gevestigd."

Vermoedelijk had zij hoed en rok uit het venster geworpen en is te Berlijn uitgestapt met kleeren, die zij reeds onder den uitgetrokken rok droeg en die Stahl niet gezien heeft.

Maar het opengebroken geldkistje — — — Dat was onbegrijpelijk; daarvoor wist niemand een verklaring.

Alle drie zwegen. Rechter Becker zat in zijn stoel met de handen aan het hoofd.

Hoffmann herinnerde zich de woorden van den geheimen politie-agent Lehnert, die gezegd had:

„Misschien zijn alle wegen verkeerd, die men tot dusverre gevolgd heeft; het is misschien een internationale misdadiger, waaraan wij niet denken; misschien is het John C. Raffles — — —"

De heer Becker verbrak het stilzwijgen en zei:

„Misschien wilde de dief ons op een dwaalspoor brengen."

Hoffmann schudde het hoofd.

„Al is dat ook mogelijk, dan wil ik dat toch in dit geval niet gelooven."

Ik ben ervan overtuigd, dat de dief het kistje niet openen kon."

„Maar hij had toch de sleutels."

„En ge kunt mij toch niet tegenspreken, dat een dief, die de sleutels heeft, niet met geweld gaat openbreken — — —"

Toen Becker, nadat dit onderhoud was afgelopen, alleen in zijn bureau achterbleef, stak hij een sigaar op en keek naar de opstijgende rookwolkjes.

Wanneer de dief het kistje niet opensluiten kon, dan was de onbekende de dief niet, zooals hij dadelijk had vermoed en daardoor ondervond Becker een gevoel van bevrediging.

Maar de oplossing van het raadsel werd daardoor moeilijker.

VIJFDE HOOFDSTUK.

Naar de schoone Emma.

Hoffmann had zich voorgenomen zich nog nader op de hoogte van de erfenisquaestie van Wendland te stellen en begaf zich naar den advocaat van den overledene, om daar de noodige informaties te verkrijgen.

Dr. Lenthold, advocaat, las hij op het naambord aan het deftige huis in de Kurfurstenstrasse. Hij beklom de met zware tapijten belegde marmeren trappen, schelde aan en vroeg naar den advocaat.

Hij ontmoette een buitengewoon vriendelijk heer, Dr. Lenthold was de vriend en de administrateur van het vermogen van dr. Wendland geweest en kon daardoor de beste informaties geven.

„Ja, een testament heeft mijn overleden vriend helaas niet nagelaten," antwoordde hij op Hoffmanns

vraag, „anders zou het geld vermoedelijk tot verstandige doeleinden aangewend zijn. Nog kort voor zijn dood spraken wij eenige keeren over een testament, dat hij ten voordeele van eenige liefdadige instellingen wilde nalaten.

Hij had groote idealen. Zijn dood kwam helaas snel en onverwachts."

„Ik vraag verschooning wegens de wellicht onbescheiden vraag," sprak Hoffmann, „doch waarom heeft de heer dr. Wendland eigenlijk zijn vermogen niet aan zijn bloedverwanten vermaakt?"

„Naaste bloedverwanten bezat dr. Wendland niet. Ik bedoel broeders of zusters, familie had hij in het geheel niet, daar hij ongetrouwd was.

Het zijn zeer verre bloedverwanten, wien de erfens ten deel valt, indien de steenen — de diamanten teruggevonden worden.”

Daarna was Hoffmann vertrokken.

Hij was in gedachten door de Kurfurstenstrasse gewandeld, tot aan het plein, liep toen tot aan de kerk en ging de Kantstrasse in.

Het was reeds avond geworden. De groote lantaarns verspreidden hun wit licht en verlichtten de trottoirs, in de uitstalkasten brandden gaslampen of electrisch licht.

De commissaris liep tot aan het huis, dat nummer twintig droeg, en keek om. Aan den anderen kant, voor een heerenmodemagazijn, stond een tamelijk groote heer, die door zijn kleeding bewees dat hij er een anderen smaak om zich te kleeden op nahield dan de modeplaat, die hij aandachtig beschouwde.

Hij zag er uit als een provinciaal. Plotseling liep Hoffmann naar hem toe en ging naast hem staan.

„Wel, Lehnert, al wat ontdekt?”

„Nee, mijnheer de commissaris, volstrekt niets. De heer Stahl is nog thuis”, antwoordde bedaard de geheime politie-agent, niet in het minst er over verwonderd, dat zijn superieur zoo onverwacht naast hem stond.

Hoffmann beschouwde door een spiegel, die in de etalagekast was aangebracht, het tegenoverliggende huis. In een zijkamer op de tweede étage brandde licht.

Daar woonde Stahl, dat wist hij nog van zijn bezoek bij mevrouw Smit. Daar hij niet voor den winkel wilde blijven staan, ging hij in een kleine banketbakkerszaak.

Van uit dit venster kon hij het huis, waarin Stahl woonde, nauwkeurig beschouwen. Zoo zat hij minstens twee uur. Toen ging het licht in Stahl's kamer uit.

Na eenige minuten werd de deur geopend en kwam de verwachte naar buiten.

Hij ging naar het station van den dierentuin, en op een kleinen afstand volgde hem de geheime politie-agent.

Ook commissaris Hoffmann sloeg dezelfde richting in als Stahl en sloeg hem scherp, doch onopgemerkt gade.

De persoon, die voor hem liep, was een tamelijk slanke, groote verschijning, flink, en zeer elegant gekleed. Hij schreed kalm voort, zonder een bijzondere opmerkzaamheid aan straten en huizen te schenken.

Zijn gelaat was tamelijk smal en de zwarte snor en bakkebaard gaven het een eenigszins strenge uitdrukking.

Zijn geheele verschijning verried iets vastberadens.

Bij de halteplaats van den electrischen spoorweg bleef hij staan en wachtte.

Eindelijk stapte hij in een wagen, die naar de binnenstad ging, en, om hem goed in het oog te kunnen houden, stapte Lehnert op het voorbalcon, terwijl Hoffmann in een rijtuig volgde.

Bij de Friedrichstrasse, waar om dezen tijd het Berlijnsche nachtleven begint, stapte Stahl uit en ging tusschen de menigte, die met zooveel verschillende doeleinden hier komt.

Vreemdelingen en provincialen, die iets zien en zich vermaken willen, opzichtig gekleede vrouwen, die bereidwillig aan het pretmaken deelnemen, zakkenrollers waarvoor hier een goede gelegenheid is om hun metier uit te voeren, winkelbedienden, straatventers die schreeuwend couranten, lucifers en andere waren te koop bieden, al deze verschillende lieden dringen hier te zamen of verdwijnen in lokalen, waar anderen weer uitkomen en zich op hun beurt tusschen de voorbijstroomende menigte begeven, die beschenen wordt door het witte licht der electrische booglampen.

Het was moeilijk hem voortdurend in het oog te houden en als men hier iemand verloor, dan was het niet gemakkelijk hem terug te vinden.

Stahl scheen doelloos rond te wandelen.

Verscheidene malen ging hij een eind terug, daarna ging hij in een der koffiehuzen die onder de linden haar gastvrije poorten geopend hielden en waar door een dameskapel muziek werd gemaakt.

De beide beampten, commissaris Hoffmann en politie-agent Lehnert, volgden hem ook hier en namen op een tamelijken afstand van hem plaats, maar zoodanig, dat zij hem goed in het oog konden houden.

Er was niets bizonders aan hem te bemerken en evenals hij gekomen was verliet hij het lokaal ook weer alleen.

Wederom begaf hij zich tusschen den stroom der menschen in de Friedrichstrasse en wandelde tot aan een plaats waar het gedrang had opgehouden en de straten steeds stiller werden; waar het alarm der groote stad meer en meer vermindert en waar men weer bemerkt, dat het nacht is.

Stahl liep voortdurend rechtuit, totdat hij eindelijk aan een zijstraatje kwam, dat hij insloeg.

Daar ging hij in een kroeg. Lehnert kwam van den

anderen kant der straat en ontmoette Hoffmann.

„Mijnheer de commissaris,” zei hij, „het is noodig, dat hij daar in het oog wordt gehouden, maar het is ondoelmatig, dat ik dat doe, omdat men mij kent.

Ik vrees dat men zijn attentie op mij zou vestigen en dan wordt het moeilijker, hem te bespieden, omdat hij dan voorzichtiger wordt.”

„Blijft gij maar buiten,” antwoordde Hoffmann, „en houd het lokaal goed in het oog.

Als het noodig mocht zijn, kom dan ook naar binnen; het zal voorloopig genoeg zijn, dat ik alleen binnen ga, want mij kent men hier niet.

Ik ben nieuwsgierig om te weten, of het er Stahl alleen om te doen is, het Berlijner leven aan te zien, dan wel of hij misschien zaken te doen heeft.”

Lehnert haalde de schouders op en Hoffmann ging het lokaal „De Schoone Emma” binnen.

Een onaangename atmosfeer kwam hem tegemoet, een lucht van spijzen, tabak, bier en jenever en van zweetende menschen.

Hij moest zich daaraan eerst eenigszins gewennen. Men kon nauwelijks iets zien door den damp der sigaren en sigaretten.

De rook hing zwaar over de lampen en verbreidde zich over de hoofden der gasten, zoodat men de menschen allen in een zwaren damp gehuld zag.

Van een der tafels hoorde men luid gelach om een grap, die een der aanwezigen verteld had; uit een der hoeken kwam het geluid van een ontstemde piano, waarbij iemand met heesche stem zong.

De „schoone Emma”, groot en dik, in een japon met korte mouwen gekleed, die buitengewoon dikke armen te zien gaf, met een rood en opgedrongen gelaat, waarop de sporen van onzedelijkheid te zien waren, beheerschte met een grove stem de gasten van haar lokaal, die allen stamgasten schenen te zijn en elkander kenden.

Stahl ging langzaam naar de dichtbezette tafeltjes; de daaraan zittenden bekeken hem nieuwsgierig, tot dat hij een leegen stoel vond en daarop ging zitten.

Het scheen alsof deze menschen, waarbij hij door zijn kleeding afstak, hem niet bijzonder aantrokken. Hij bestelde iets bij den kellner, stak een sigaret op en keek onderzoekend om zich heen, alsof hij iemand zocht.

Ook Hoffmann trok de opmerkzaamheid der aanwezigen.

Van alle kanten werd hij met nieuwsgierige blikken begroet.

De commissaris zag daar menigeen, wiens fotografie hem bekend was uit het album der misdadigers.

Een jong meisje met geblanket gelaat kwam nu binnen, keek rond alsof zij iets zocht en ging, toen zij geen andere plaats vond, naast Stahl zitten.

Met de vrijpostigheid van jonge meisjes van dit soort, verzocht zij hem, haar een glas bier te geven.

Hij knikte toestemmend.

Het scheen Hoffmann ten minste zoo toe, want hetgeen er gesproken werd, kon hij niet verstaan, omdat het rumoer om hem heen te groot was.

Stahl liet zich niet verder met het meisje in, niet-tegenstaande zij meermalen probeerde, een gesprek met hem aan te knopen.

Eindelijk kreeg zij gezelschap.

Een jongmensch van ongeveer acht-en-twintig jaar, die juist in het lokaal gekomen was en naar alle kanten had uitgezien, ging naar de tafel en naast het meisje zitten; hij groette haar en scheen haar minnaar te zijn.

De jonge man was lang en mager, maar wat hij aan kracht tekort schoot, won hij aan ruwheid die op zijn gelaat lag uitgedrukt.

Hij keek Stahl brutaal aan, maar deze lette niet op hem.

De minnaar scheen jaloersch te zijn en vermoedde waarschijnlijk, dat de vreemdeling hem concurrentie had aangedaan.

Daarbij gevoelde hij, dat hij, wat het uiterlijk betrof, sterk in de minderheid was, want de persoon van Stahl stak zeer gunstig af bij zijn eigen gestalte en het gelaat van Stahl was veel voornamer, terwijl het onderscheid van kleeding het verschil nog grooter maakte.

Maar al deze dingen hadden den jongen man misschien niet zoo verdrotten, wanneer hij niet gevoeld had, dat ook het meisje het groote onderscheid wel bemerkte.

Buitendien scheen zij deze gewaarwordingen onder woorden te brengen en dat gaf aanleiding tot een steeds heftiger wordende woordenwisseling.

Stahl zat er bij met een onbeweeglijk koud gelaat.

Nu volgde een scène die zoo snel werd afgespeeld, dat Hoffmann, die alles gevolgd had, niet eens had gemerkt hoe het begonnen was.

Het meisje scheen zich niet dadelijk te willen onderwerpen aan de wenschen van haar minnaar, waardoor deze nog meer opgewonden werd.

Hij overlaadde haar met een vloed van scheldwoorden en toen zij hem wilde antwoorden, hief hij zijn hand op en gaf haar een slag in het aangezicht.

Zij begon te schreeuwen en reeds hief hij weer zijn vuist op — toen, als uit den grond verrijzend, een vreemdeling voor hem stond.

Hij pakte de hand van den jongen man beet, die verschrikt opkeek, maar dadelijk de hand in zijn zak stak en daaruit een mes trok — maar — hij stiet niet toe.

De commissaris was opgesprongen, hetgeen echter overbodig scheen.

De vreemde hield de hand van den jongen man nog steeds vast.

Hij vertrok geen spier van zijn gelaat en zijn donkere oogen keken den andere aan alsof zij hem wilden doorboren. Onder deze blikken verloor de jonge man alle wilskracht, viel op een stoel neer en keek den vreemde voortdurend aan; deze liet hem niet los, noch met de hand noch met de oogen.

Het was een zeldzaam geval.

Het meisje stond daarbij zonder eenig geluid te geven.

Eenige gasten waren reeds opgestaan en de waard, de echtgenoot van de „schoone Emma”, een reuzengestalte, naderde reeds om vrede te stichten.

Toen liet de vreemdeling de hand plotseling los, zette zijn hoed op, wierp den kellner een geldstuk toe en ging heen.

Stahl volgde hem op den voet.

Het gelaat van den vreemde getuigde nog steeds van ijzeren wilskracht en niemand durfde het wagen hem te beletten om heen te gaan.

Ondertusschen had ook Hoffmann betaald en was vast besloten, deze twee verder in het oog te houden.

Hij moest langs de tafel, waar de scène was voorgevallen.

Toen hij daar, tusschen tafels, stoelen en menschen doordrong en het gelaat van den jongen man zag, bemerkte hij, dat de aanrander van het meisje op een stoel zat, en sliep.

De commissaris snelde verder het lokaal uit, om Stahl niet uit het oog te verliezen, die op zijn gemak langs de straat liep.

Lehnert volgde hem op eenigen afstand aan de overzijde der straat.

Hoffmann gaf hem een teeken en de geheime agent van politie kwam naar hem toe.

„Keer dadelijk naar de kroeg terug, Lehnert,” sprak hij, „en informeer, wat er zoo even gebeurd is. Schrijf de namen op van de personen, die aanwezig waren en tracht gewaar te worden, of en met wien de vreemde daar bekend is en wat hij wilde.”

„En Stahl?” vroeg Lehnert.

„Dien neem ik voor mijn rekening. Tracht nauwkeurig met alles op de hoogte te komen en deel mij morgen vroeg, voor ge in dienst gaat, alles mede.”

De beambte ging onmiddellijk terug om de opdracht uit te voeren, terwijl Hoffmann Stahl in het oog hield.

Stahl had echter genoeg van de avonturen van dezen dag; hij stapte in een rijtuig en reed naar huis. Hoffmann kwam in een ander rijtuig achteraan.

Toen de commissaris eindelijk had ingezien dat zijn zending voor heden was afgeloopen, richtte hij zijn schreden naar zijn woning. In gedachten verdiept ging hij door de stille straten.

Het was doodstil om hem heen.

Hoffmann lette op niets.

Zijn gedachten hielden zich slechts bezig met hetgeen er dezen dag gebeurd was.

Hij zag nog duidelijk de scène voor zich — den opgeheven arm van den jongen man en tegenover dezen het stalen gelaat van den vreemde.

En daarna zag hij, hoe de jonge man moedeloos werd onder de macht van dezen blik.

Waar toch had hij dezen vreemdeling reeds vroeger gezien? —

Plotseling schrok hij:

Was dat niet de raadselachtige onbekende, John C. Raffles?

Zou deze in Berlijn zijn?

En verder — — — waarom was hij naar zulk een kroeg gegaan, welke hij nauwkeurig scheen te kennen?

Wat had hij daar te zoeken? —

Commissaris Hoffmann was den volgenden dag reeds vroegtijdig op zijn post.

Hij bladerde wederom in de processen-verbaal om eenig verband tusschen de verschillende dingen te zoeken.

Wat was dat nu gisteren weer voor een geschiedenis?

Zou zij misschien eenig licht brengen in de geheimzinnige zaak?

Misschien — — —

De geheime politie-agent Lehnert meldde zich aan. Hoffmann keek op. „Wat hebt ge?”

„Eigenlijk niets, mijnheer de commissaris. In het lokaal, waar wij gisteren waren, kent niemand den

vreemdeling. Hij was er voor den eersten keer. Men wist ook niet op wien hij wachtte en evenmin wat hij er zocht."

Hoffmann schudde het hoofd.

„Dat is om krankzinnig te worden.

Kan men dan in het geheel niets meer gewaar worden!? Wat was dat dan voor een twist tusschen den jongen man en zijn meisje?"

„De jonge man, dien ik ook gezien heb, was jaloersch geworden, verder niets.

Het eenige, wat mij vreemd voorkwam was dat hij sliep — ik weet niet, hoe het gekomen is, ik ben er niet bij geweest, maar toen ik binnenkwam, sliep hij nog en men had moeite om hem wakker te krijgen.

Na zijn ontwaken was hij voortdurend nog in een droomenden toestand; ook nadat hij reeds wakker was geworden, was hij toch nog niet geheel normaal."

„En wat denkt ge, waardoor dat gekomen is, Lehnert?"

„Ja, dat weet ik niet goed, omdat ik bij het voorafgaande niet aanwezig was; maar toen men mij de geschiedenis vertelde, kwam er dadelijk een idee bij mij op; ik dacht dat hij, zooals Stahl in den trein, in de kroeg gehypnotiseerd is."

Beiden zwegen. Weder gingen alle gebeurtenissen Hoffmann door het hoofd, hij wendde al zijn scherpzinnigheid aan om nu eenigen samenhang te vinden.

Maar hoe?!

Bestond er misschien eenig verband tusschen Raffles en Stahl?

Waren zij bondgenooten?

„Wel, Lehnert, wat denkt gij? Zouden deze vreemde en Stahl bondgenooten zijn?"

Hoffmann zette zijn meening hieromtrent uiteen.

„Onmogelijk is dat niet, mijnheer de commissaris," antwoordde Lehnert; „maar waarom zou Stahl daaraan behoefte hebben?"

Het zou toch vreeselijk onvoorzichtig van hem geweest zijn, iemand zijn geheim mede te deelen."

„Maar als hij hulp nodig had?!"

„Om de steenen te stelen? Zonder hulp ging dat toch veel eenvoudiger."

„Dat is waar, maar misschien had hij een heler nodig, die de steenen moest verkoopen, of iemand die ze voorloopig voor hem verborg?"

Het werd weer eenige minuten stil en de beide mannen dachten na.

„Er zijn zooveel gevallen mogelijk", ging Hoffmann voort, „dat ik waarlijk niet weet — — kunnen

niet even goed ook Stahl en de dame elkander in de hand gewerkt hebben?"

„Wie weet?"

„Wat is in deze zaak onmogelijk en wat is waarschijnlijk?"

Lehnert wist op deze woorden geen antwoord te geven.

„En toch moeten wij het te weten komen," zei Hoffmann beslist.

„Indien wij eerst maar genoegzame bewijzen hadden, dat Stahl in den diefstal betrokken is, dan konden wij hem ten minste gevangen nemen, maar ik vrees als wij dit te vroeg doen, dat het dan op niets uitloopt."

„Let er nauwkeurig op Lehnert, wie in het huis van Stahl binnengaat, of hij bezoeken ontvangt. Als hij uitgaat, moet ge hem fotografeeren. Maak meerdere opnamen! Men kan niet weten of men de portretten niet noodig heeft."

De Commissaris bleef met zijn gedachten alleen. De onzekerheid bracht hem tot wanhoop. — Het eene oogenblik was hij er vast van overtuigd in Stahl den dader gevonden te hebben; een oogenblik daarna wierp hij deze gedachten weer van zich af."

Welke pogingen tot ontdekking kon men nu nog aanwenden?

Het beste zou wel zijn een beroep te doen op de medereizigers in den trein.

Misschien had de een of ander, die in den trein van den veertienden Maart gezeten had, iets bijzonders opgemerkt; misschien had ook een der medereizigers iets buitengewoons kunnen ontdekken aan het gedrag van een der anderen.

Maar van al deze maatregelen verwachtte Hoffmann weinig. Hij wist, dat men langs dien weg weinig gewaar wordt. Hij wist dat door jarenlange ondervinding en zuchtte.

De commissaris had gehoopt, dat de agenten in Amsterdam hem nadere opgave omtrent Stahl zouden zenden, maar ook van daar had hij nog niets naders omtrent den verdachte vernomen.

Het scheen niet gemakkelijk te zijn, eenige bijzonderheden omtrent hem gewaar te worden; daarom wilde Hoffmann in elk geval nog eens naar Amsterdam telegrafeeren.

Toen hij de trap afgang ontmoette hij Stahl, die waarschijnlijk naar hem toe wilde.

„Zoo, mijnheer Stahl, ge komt zeker om te hooren

of wij iets naders weten?" vroeg hij met een bitter lachje. „Ge komt nog wat te vroeg."

„Weet u dan nog niets?"

„In het geheel niets — dat zou een beetje te veel of te weinig gezegd zijn, zooals ge dat wilt opvatten; wij hebben een spoor dat ons, naar wij hopen, tot het doel brengt; iets naders mag ik u daaromtrent niet mededeelen."

„Zoo, dan toch ten minste een spoor, mijnheer de commissaris," antwoordde Stahl; „als dat spoor de opheldering dan maar brengt! U kunt wel denken, dat mijn toestand pijnlijk is."

„Ja, natuurlijk", antwoordde de aangesprokene eenigszins verstrooid en om maar iets te zeggen, vroeg hij:

„Blijft u nog lang hier?"

„Daarom kwam ik juist hier, mijnheer de commissaris; ik woon niet meer aan hetzelfde adres, ik heb een kamer gehuurd, omdat ik vooreerst Berlijn nog niet verlaat. Ik hoop te kunnen blijven totdat de dader gevonden is — ik heb verlof van mijn firma gevraagd en ook gekregen. Ik ben in den laatsten tijd zeer zenuwachtig en daarom wilde ik mij den tijd ten nutte maken om een kuur te ondergaan.

Daar het mogelijk is, dat ik nog eens voor u verschijnen moet, wilde ik mijn nieuw adres — — —"

„Ja, ik verzoek u daarom."

De commissaris haalde zijn zakboekje te voorschijn en noteerde het adres.

Toen ze een oogenblik daarna beiden op straat gekomen waren en Stahl reeds afscheid wilde nemen, zei Hoffmann:

„Wacht, nog een oogenblik, mijnheer Stahl, het valt mij juist in, een vraag — — —"

„Met genoegen," gaf Stahl ten antwoord.

„Kent ge misschien een zekeren lord Lister, Londen — — —?"

„Lister?" herhaalde Stahl en begon na te denken.

„Ja. Lord Edward Lister — — — het is intusschen een weinig belangrijke zaak," voegde Hoffmann er aan toe.

„Wacht eens, de naam is mij zeer zeker bekend, al weet ik ook op dit oogenblik niet, waar ik dien gehoord heb.

Maar gehoord heb ik hem zeker."

„Ach, maak u er maar niet zoo druk om, zooveel gewicht legt die naam voor mij niet in de schaal," zei Hoffmann en knoopte zijn handschoen dicht.

„O, nu herinner ik het mij reeds", viel Stahl hem in de rede, „persoonlijk ken ik dien heer niet, maar als ik mij goed bezin, dan heeft men mij dezen naam eenmaal genoemd."

ZESDE HOOFDSTUK.

Heer of dame?

„Dus komt er toch eindelijk wat meer licht in de zaak."

Commissaris Hoffmann slaakte een zucht van verlichting.

Natuurlijk — directe bewijzen had men wel is waar nog niet, doch de onweerswolken pakten zich hoe langer hoe dreigender boven Stahls hoofd te zamen.

Hoffmann floot een liedje voor zich heen, hetgeen hij in langen tijd niet met zulk een zelfvoldoening

had gedaan, hij had een gevoel dat hij steeds onderzond, wanneer de uitkomst voor zijn ijverige bemoeiingen naderbij is.

Ja, ja, de uitkomst was nabij. Hoffmann was er zeker van overtuigd.

Nu zou de sluier worden opgeheven, het geheimzinnige, dat tot dusverre verborgen was gebleven; nu zou men alles gewaar worden.

Het was hem geheel en al duidelijk.

Stahl en de onbekende dame waren medeplichtigen van elkander.

De dame was vermoedelijk de minnares van Stahl, en deze was met den buit er van door gegaan.

Waarheen?

Dat wist men nog niet, doch ook dat zou spoedig opgehelderd worden.

„Ik reken daarbij op uw medewerking, heer Stahl,” sprak Hoffmann zegevierend tot zich zelf.

„Wij zullen den kerel wel spoedig onschadelijk maken,” fluisterde hij tot zichzelf.

Hij greep naar den brief van de Amsterdamsche confectiefirma, die eindelijk gekomen was, nadat hij er reeds met ongeduld op had gewacht, want deze brief kon misschien klaarheid in de zaak brengen. Hij opende nu haastig den brief en las:

Aan het Keizerlijk politiebureau.
Berlijn.

In antwoord op uw schrijven van 17 Maart van dit jaar deelen wij u mede, dat de ons toegezonden rok niet volgens maat bij onze firma besteld werd, doch dat hij van een modelkostuum is, dat wij klaar uit Parijs betrokken.

Men kan helaas niet met zekerheid zeggen, wie de koopster was, daar de rok niet naar huis is gezonden, doch dadelijk werd meegenomen.

Een onzer dames meent zich tamelijk zeker te herinneren, dat de rok alleen door een heer gekocht werd van wien zij verklaarde dat de gestalte slank, van middelbare grootte was en dat hij een donker uiterlijk had. Hij moet een zwarte snor gedragen hebben. Hij nam den rok in een rijtuig, waarmede hij gekomen was, dadelijk mede.

Hoe ver deze opgaven met de werkelijkheid overeenkomen, durven wij niet te bepalen, en wij deelen u dit — ondanks de geloofwaardigheid der dame — onder voorbehoud mede, daar de verkoop reeds ver over een maand geleden is en wij bij den grooten omzet in onze zaak niet precies alles kunnen onthouden wat er bij ons omgaat.

Met de meeste hoogachting,

GEBROEDERS DALLBORG”.

P.S. Tegelijkertijd met dezen brief gaat de ons toegezonden rok terug.”

Hoffmann had den brief met aandacht gelezen. Daarna legde hij hem boos ter zijde.

„Wel ja,” bromde hij woedend voor zich heen. „Al weder iets onbegrijpelijk. Het is om uit je vel te springen! Wanneer men zoo iets leest, wordt het eenvoudigste weer gecompliceerd en het duidelijkste onbegrijpelijk!”

Eindelijk werd hij wat bedaarder, nam den brief weer ter hand en las hem nog eenmaal door. Hij schudde het hoofd, alsof hem iets duister bleef.

„Het is mogelijk”, zoo berekende hij, „dat de opgaven der verkoopster valsch zijn, doch evengoed is het mogelijk, dat zij juist zijn.

Wanneer de omstandigheid zich voordoet, dat een heer een damesrok koopt — en nog wel een dure — zonder dat de dame, waarvoor die rok bestemd is, meekomt en zonder dat de rok behoeft te worden veranderd, wanneer verder de heer den rok onmiddellijk meeneemt — dat is zeker een bijzonderheid.”

In elk geval moest Hoffmann voorloopig aannemen dat het gebeurd was, zooals de verkoopster had beweerd.

Wat volgde daaruit?

Welke reden had de koper, om een gemaakten rok mee te nemen, zonder dat de persoon, waarvoor hij bestemd was, hem had gepast?

Kleeren passen toch niet maar zoo dadelijk, en bij zulk een duur stuk als waarvan hier sprake was, stelde men er zeker prijs op, dat het zou passen!

Vermoedelijk had men er gegronde redenen voor om de dame, waarvoor de rok bestemd was, niet in het publiek te vertoonen.

Of?

Ja, wat, of?

Hoffmann kwam op een geheel nieuw idee. Dit denkbeeld was eerder zonderling dan aangenaam, want het verschaft geen opheldering, integendeel — een nieuwe verwarring. Doch het idee was nu eenmaal daar en verontrustte hem:

Hoe zou het zijn, als de heer den rok eens niet voor een dame maar voor zich zelf had gekocht? of misschien voor een ander, maar in elk geval voor een man!

Hoffmann was bijna in de war door zijn eigen overpeinzingen, terwijl toch zijn gedachtengang werkelijk niet zoo geheel verkeerd was.

Als de onbekende dame eens een heer was? — — Daardoor zou de toestand geheel en al veranderen.

En was dat dan zoo onwaarschijnlijk?

Waren er dan geen vermoedens genoeg om tot dit besluit te komen?

De commissaris nam de stukken in handen, blader-

de en zocht ijverig; hij hoopte dat zijn nieuwe gedach-
tengang verkeerd zou zijn.

Hoffmann werd thans gestoord door het bezoek
van zijn vriend en collega, commissaris Wiemer.

„Wel, waarover peinst ge toch?” riep de binnentre-
dende hem vroolijk toe.

„Zoudt ge niet liever met mij willen gaan dineeren?
Het is daarvoor tijd en ik heb grooten eetlust.”

„Zoo? Wel, dan ga ik mede, ik voel ook, dat ik
trek heb. Ik hem mijn maaltijd toch ook wel verdiend.

Ik heb zoo juist iets nieuws ontdekt”.

„Hebt ge misschien ontdekt niet op het rechte spoor
te zijn? Wees maar gerust, dat gebeurt ook mij bijna
iederden dag”, zei Wiemer, die gaarne spotte.

„Nee, nee — zonder gekheid. Ik ben, in zake de
diamantenquaestie, op een nieuw idee gekomen,” ging
Hoffmann voort, terwijl hij zijn mantel omsloeg.

„Kent ge de toedracht der zaak?”

„Wel ja — zoo goed alsof ik zelf de dief ware.”

„Maak toch geen gekheid — zeg mij liever je mee-
ning. Ge weet immers dat, toen de diefstal plaats had,
in de coupé een dame zat, van wie wij geen signale-
ment hebben.

Ik ben van meening dat deze dame geen dame
is — — —”

„Wat dan — — — misschien de moto-girl uit het
circus?”

„Nee — maar een heer!”

„Hoe komt ge op dat idee? Dat mag men toch zoo
maar niet aannemen.

„Meent ge dan waarlijk, dat de gehypnotiseerde —
hoe heet hij toch?”

„Stahl!”

„O ja, meent ge dus, dat Stahl niet kon onderschei-
den of het een man of een vrouw was?”

„Jawel”, zei Hoffmann, „dat vertrouwd ik hem wel
toe. Maar er zijn redenen voor mijn vermoedens en die
zal ik u zoo meteen duidelijk maken.”

Gedurende dit gesprek waren zij naar buiten gegaan
en richtten hun schreden naar een kleine restauratie,
waar beiden dikwijls gezamenlijk gingen eten.

Weldra zaten zij tegenover elkander aan een gedekte
tafel, om hun honger en dorst te stillen!

„Welnu, gij wildet mij immers bewijzen — — —”

„Juist,” zei Hoffmann, en deelde den inhoud van
den brief uit Amsterdam mede.

„Het is iets vreemds, wat daar in staat; maar het
bewijst niet genoeg om je meening te staven”, was
het antwoord van Wiemer.

„Maar dat is nog niet alles. Stahl zei, dat hij de
dame voor een tooneelspeelster hield.”

„Hoe is Stahl tot de overtuiging gekomen, dat het
een tooneelspeelster was?”

„Uit het feit dat zij geblanket was!”

„Daarom behoeft men nog geen tooneelspeelster te
zijn. Andere vrouwen doen dat ook en bovendien doen
dat toch niet alle tooneelspeelsters.”

„Maar als iemand iets te verbergen heeft, zooals
bijvoorbeeld een gladgeschoren wang, dan moet hij
zich natuurlijk blanketten.

Meent ge dat niet ook?”

„Ik zal je wat zeggen”, antwoordde Wiemer, „ik
heb daarover in het geheel geen meening; je hebt er,
geloof ik, plezier in om, misschien zonder dat ge het
zelf weet, de meest ingewikkelde dingen te bedenken.”

„O nee”, zei Hoffmann, „dat niet, maar zulke ge-
vallen zijn toch mogelijk. Meent ge dan, dat het nog
nooit gebeurd is, dat een man zich verkleedde? En
was het niet ook gemakkelijk onder de vrouwenkleeren
nog die van een man te dragen, om hier in Berlijn,
nadat men zich van de vrouwenkleeren had ontdaan,
onbekend en zonder de aandacht te trekken, als man
uit den trein te stappen?”

„Dat alles geef ik toe.”

„Er is niets zoo vreemd of het kan voorkomen; dat
weten wij immers door ondervinding.”

„Maar het is bijna ondenkbaar, dat het een dame
was, die onder haar bovenkleeren mannenkleeren
droeg om zich hier als man te presentieren.

Afgezien echter van al deze dingen meent ge toch,
dat Stahl in nauwe verbinding met den diefstal staat
en daarom zou ik in jouw plaats vooral trachten mij
van hem te verzekeren.

Hij is, naar het schijnt, een geraffineerde kerel en
als men niet ter rechter tijd de hand op hem legt, zal
hij door de mazen ontsnappen en even spoorloos
verdwijnen als anderen, die ge hebt kunnen na-
kijken — — —”

Hoffmann zweeg een tijdlang bij deze woorden van
zijn vriend en legdigde zijn glas.

Er lag zeker veel waars in alles, wat zijn vriend ge-
zegd had.

„Zoo gemakkelijk kan hij niet ontvluchten; hij
wordt voortdurend in het oog gehouden en ik ben van
plan om nog eenige gegevens te verzamelen, om zeker
te zijn bij mijn verder optreden.

Het net wordt reeds dichter getrokken en ik geloof,
dat hij mij niet ontglippen kan. Ik zal alle verkla-

ringen, die ik verzameld heb, aan den officier van justitie ter hand stellen, zonder wiens bevel tot gevangenneming ik toch niets doen kan.

Ook zal ik er op aandringen, dat Stahl nog eens in verhoor wordt genomen.

Hoe gaat het intusschen met jouw zaken?"

Wiemer schudde het hoofd.

„Verbeeld je maar niet, waarde vriend, dat gij het alleen zijt, die den schuldige niet kunt krijgen; dat ken ik ook reeds lang.”

„Daar heb ik nooit aan getwijfeld”, gaf Hoffmann

zijn vriend lachend ten antwoord. „Wie maakt het je lastig?”

„Als ik dat wist”, bromde Wiemer, „dan zou ik hem zeker reeds lang hebben; maar ik weet het niet.

De jonge man, dien ik moet opsporen, heeft bij den bankier Kronstein ingebroken en ongeveer 100,000 mark in goud en papieren gestolen en schijnt daarvan nu stil te leven. Nu, proost — — — op je goede vangst! als het je mogelijk is, Raffles — — —”

„Proost! Die vangt eerder mij! — — —”

ZEVENDE HOOFDSTUK.

Vervolgd.

Stahl werd nog eens voor den rechter geroepen. Dr. Becker wilde hem opnieuw een verhoor afnemen over zijn reisgenoot.

De vermoedens van den commissaris Hoffmann, dat men hier misschien met een verkleeding te doen had, gaven reden tot nadenken en misschien was de rechter in staat, van Stahl iets te vernemen, dat aanleiding zou kunnen geven tot opsporing van den gezochten persoon.

Hoffmann zou bij dit verhoor tegenwoordig zijn en was op weg naar het gerechtsgebouw te Moabith.

Hij dacht na over de bijeenkomst van gisteren en meende tamelijk zeker van zijn zaak te zijn.

Hij was er in zijn gemoed van overtuigd, dat Stahl zelf de dief was.

Hij had weliswaar gaarne nog meer bewijzen in handen gehad, maar het was te laat om die nog te verkrijgen, omdat hij vernomen had, dat Stahl binnen twee dagen Berlijn wilde verlaten.

Hij moest nu vlug en doortastend handelen.

Hij moest tegen Stahl optreden.

Hij wilde eerst het bevel tot gevangenneming van den officier van justitie in handen hebben en dat deze nu het bevel wel zou uitvaardigen, was buiten twijfel.

Na alles wat er was voorgevallen, moest er nu tot gevangenneming worden overgegaan.

Men mocht hem immers niet laten gaan.

„Het beste zal wel zijn hem kort voor zijn vertrek gevangen te nemen; misschien aan het station, voordat hij in den trein stapt!”

Hoffmann glimlachte bij dit denkbeeld.

De gedachte aan het oogenblik, waarop hij de hand op Stahl's schouders leggen kon, was voor hem een genot.

Of Stahl misschien gisteren ook achterdocht koesterde?

Hoffmann had Lehnert in de vroegte opgedragen om Stahl geen oogenblik uit het oog te verliezen en een tweede geheime agent van politie had de opdracht ontvangen om Lehnert te helpen.

Hoffmann stond voor het gerechtsgebouw. De tijd was hem spoedig omgevlogen.

Toen hij bij rechter Becker werd binnengelaten, was Stahl daar reeds aanwezig; hij was even te voren gekomen.

„Ik heb u nog eenige vragen te doen, mijnheer Stahl”, sprak de rechter.

„Er zijn eenige vermoedens bij mij opgekomen

omtrent de dame, die u, volgens uw opgave, in de spoorweg-coupé hypnotiseerde."

Stahl boog beleefd.

„Wij geraakten namelijk eenigszins in twijfel", ging de rechter voort, „omtrent het geslacht dezer dame.

De berichten, die de commissaris heeft ingewonnen, hebben dezen twijfel in het leven geroepen.

Zijt ge er vast van overtuigd, mijnheer Stahl, dat de bewuste dame — inderdaad een vrouwspersoon was?"

Stahl, die door deze vraag verrast was, zette een verbluft gelaat.

Aan zoo iets had hij in de verste verte niet gedacht.

„Wat bedoelt u, mijnheer de rechter — — —?"

„Wel, ik meen, dat zij zich kon hebben verkleed. Zoo iets komt niet zelden voor."

„Zoo? — — — Ja — — — ja, maar ik kan mij niet voorstellen — — —"

Stahl bedacht zich. Het scheen, dat hij eens wilde aannemen dat zijn reisgenoot een man was geweest; maar hij kon zich niet herinneren, dat er iets in den trein gebeurd was, dat zulk een vermoeden kon staven.

„Ik — — ik kan mij dat waarlijk niet voorstellen, maar dan was de verkleeding zoo volmaakt, dat — — maar toch, toch — zoo iets kan ik mij niet voorstellen. De gedachte is zoo bespottelijk — — —"

„Neen, zoo heel bespottelijk als gij meent is ze niet. Zulke gevallen komen meer voor dan ge denkt.

Er zijn immers ook sopraanzangers, die als dame optreden en waarvan niemand zou denken, dat het mannen zijn.

Het is niet verkeerd om deze zaak eens van uit dat oogpunt te beschouwen."

„Neen, neen", zei Stahl, terwijl hij nadacht. „Misschien hebt u geen ongelijk.

Ik heb zelfs geen oogenblik aan zoo iets gedacht en uw idee komt zoo onverwacht, dat ik mij daar eerst een weinig indenken moet."

„Meent ge ook niet, dat gij gedurende de reis zoodanig onder den invloed van dezen persoon stond, dat een nauwkeurige waarneming van het uiterlijk van uw reisgezel u onmogelijk was?"

„Dat denk ik niet, omdat ik eerst tegen het einde der reis door haar gehypnotiseerd ben."

„Maar het feit, dat de persoon u kon hypnotiseeren, bewijst toch een zekeren invloed dien hij op u uitoefende.

Dat is in elk geval zeker — — —

En bovendien bestaat er dan toch nog een invloed zonder hypnose.

Ook zoo'n geval komt dikwijls voor.

Hoe vaak gebeurt het niet, dat iemand zoozeer onder den wil van een ander staat, dat hij geen eigen wil meer heeft en niets meer is dan een werktuig in de hand van den ander.

Buitendien kan de verkleeding zeer volmaakt zijn geweest.

Denk daarover eens goed na.

Breng de dame zooveel mogelijk nauwkeurig in uw geheugen terug en bezin u goed, of u niet het een of ander opgevallen is wat een vrouw niet doet."

„Neen, ik weet niets, volstrekt niets. Ik begrijp ook niet hoe u op het idee komt dat deze vrouw een man is."

„Denk nog eens nauwkeurig na en haal u de heele reis nog eens voor den geest."

„Ik kan dat slechts moeilijk," antwoordde Stahl. „ik heb bijna alles, wat er gedurende de reis is voorgevallen, vergeten en wat ik er nog van weet, is zeer weinig en onduidelijk."

„Ik verzoek u nog eenmaal u nauwkeurig te bedenken. Gij moet trachten u alles nog eens voor oogen te stellen. Begin er mee van den aanvang uwer reis af aan, u zoo mogelijk iedere kleinigheid te herinneren, ook wat u zelf misschien onbeduidend voorkomt en weinig met de zaak zelve te maken heeft.

Wij willen trachten u te helpen, door u opmerkzaam te maken op iedere kleine bijzonderheid."

Stahl stond als hulpeloos.

„Ik weet het niet — — — ik kan niet," zei hij op klagenden toon.

„Het zal wel gaan, wees maar kalm," zei de rechter.

„Tracht maar eerst de dame in gedachten voor u te brengen en bedenk dan, hoe haar houding was.

Stel u haar bewegingen voor, denk om haar stem, haar uiterlijk.

Ge zijt toch een man en als man staat men tegenover een dame geheel anders dan tegenover iemand van hetzelfde geslacht, vooral wanneer deze dame elegant en ook mooi is.

Dan let men toch op iedere kleinigheid omtrent haar figuur, op haar kleeding, op haar handen en voeten, op stem en gelaatsuitdrukken, op haar bewegingen —"

„Ik weet niets — — —"

„Had deze dame kleine en sierlijke voeten en handen, of waren ze misschien groot en breed?"

„Ze waren in elk geval niet buitengewoon groot."

„Haar gelaat had misschien een meer verstandige

uitdrukking dan anders bij vrouwen het geval is.

Dat zou al iets zijn.

U hebt ook beweerd dat de dame geblanket was. Was zij misschien ook geschoren?"

Stahl moest onwillekeurig lachen.

„Ik geloof het niet. Dat had ik toch moeten opmerken.

Ik kon haar toch ook niet voortdurend nauwkeurig aankijken. Daarvoor had ik immers geen reden."

„Kwam u het haar der dame niet verdacht voor?

Zag het er als echt uit of scheen het een pruik te zijn?

Men stelt toch in iets dergelijks belang bij een mooie vrouw."

„Ik hield het voor echt, doch dit is geen bewijs. Dat kan wel een pruik zijn geweest."

„Wat voor een stem had zij?

Was het een zacht vrouwengeluid?"

De herinnering aan de stem der onbekende wekte nu ook bij Stahl eenige achterdocht op, en hij begon een verkleeding niet voor onmogelijk te houden.

„De stem? — Die heeft mij reeds in de coupé bijzonder getroffen, hoewel zij niet bijzonder diep was.

Zij had een vollen klank — ja, de stem die was misschien het eenige manlijke aan haar."

„Ziet ge, wij schieten al op.

Hoe staat het met de bewegingen? Was zij zeer gracieus, zeer bewegelijk, of misschien hoekig en zelfs misschien een weinig lomp?"

„Neen, dat is mij niet opgevallen. Zij had geen bijzondere vrouwelijke gratie, doch ongracieuus of hoekig — — neen.

Ik zou ook niet weten, waarom men in dit geval aan een man mocht denken, behalve waar het de stem betreft. Deze stem —"

„Ik dank u, mijnheer Stahl, wij zullen beproeven, het overige zelf te vernemen, en ik hoop, dat het ons spoedig zal gelukken."

Stahl nam afscheid, toen het verhoor geëindigd was.

Hij was gedurende dezen tijd zeer zenuwachtig en opgewonden geweest en maakte daardoor op den rechter en den commissaris den indruk van een buitengewoon zenuwachtig ziekelijk mensch.

De commissaris werd weder besluiteloos.

Tamelijk bedrukt nam hij afscheid van den rechter van instructie en bracht een onrustigen nacht door.

Hij had allerhande kwade droomen.

Dan eens vervolgdde hij Stahl in een wilde jacht, dan weder nam hij voor hem de vlucht, eenmaal vochten zij te zamen, en een anderen keer stond hij tegenover hem

en kon zich niet verroeren. Hij wilde roepen en kon niet.

Doch plotseling was het Stahl niet meer dien hij zag en die hem strak aankeek als een pop, doch de raadselachtige vreemdeling.

Toen ontwaakte hij.

Hij wreef zich de oogen en sprong op.

Een onverklaarbare onrust maakte zich van hem meester, en met groote haast werd hij er toe gedreven zich aan te kleeden en te gaan zien, of Lehnert op zijn post stond en Stahl nog aanwezig was.

Waarom hij daartoe gedreven werd, wist Hoffmann zelf niet, doch er was iets in hem, dat hem niet met rust liet!

Hoffmann placht gewoonlijk zulke ingevingen te volgen, want hij wist, hoe dikwijls zij hem reeds van nut waren geweest.

Hij had een gevoel alsof de zaken een geheel andere wending namen —

Het was een koude, eenigszins trieste morgen. De mist legde een grijzen sluier over de huizen en rijtuigen en over de menschen, die elkander reeds in de straten verdrongen, en die zich haastten in hun zaken of kantoren te komen. Kinderen liepen, met de ransels op den rug of de boeken onder den arm, naar de scholen, arbeiders gingen gedeeltelijk alleen, gedeeltelijk in troepjes, naar de fabrieken, naar het land — kortom, de groote stad was reeds ontwaakt, toen Hoffmann zijn doel in de Kantstrasse naderde, om zich van de ongegrondheid van zijn angst te overtuigen.

De geheime politieagent Lehnert stond op zijn post, liep op en neer, daarbij het huis, waarin Stahl woonde, gestadig in het oog houdend.

Door den mist kon Hoffmann niet dadelijk Lehnert opmerken.

Maar toen zag hij hem plotseling vlak bij zich.

Hij gaf hem een teeken en ging een weinig verder naar een plaats, die men niet door het venster van het huis kon zien.

Lehnert volgde hem daarheen en begroette zijn chef.

„Iets nieuws?" vroeg Hoffmann.

Het bericht van Lehnert was zeer kort, er was volstrekt niets bijzonders voorgevallen.

Stahl was gisteren den geheelen dag door een anderen geheimen politie-agent in het oog gehouden.

Hij had slechts eenige bezienswaardigheden der stad bezichtigd, museums en andere publieke gebouwen

en had vervolgens eenige inkoop gedaan, die hij naar huis had gebracht.

Toen had Lehnert zijn collega afgelost en de wacht overgenomen.

Doch ook des nachts gebeurde er niets bijzonders. Stahl ging nog naar een café, waar hij tot ongeveer middernacht bleef.

Van het café was hij onmiddellijk naar huis gegaan, hij bleef echter nog tamelijk lang op, want de lamp werd eerst tegen twee uur des morgens uitgebluscht.

Stahl had den ganschen dag alleen doorgebracht.

En nu — Lehnert wees naar Stahl's venster — scheen hij thuis te zijn en nog te slapen.

De jalouzieën van de vensters waren omlaag.

Hoffmann wilde den dienst van heden zelf overnemen.

Hij had het vaste voorgevoel, dat de komende dag interessant zou worden.

Het was de laatste dag, dien Stahl te Berlijn doorbracht, nu kon men nog iets belangrijks gewaar worden, en dan, morgen, wanneer hij juist met de reistasch in de hand, in den trein wilde stappen — — dan zou hij de hand op zijn schouders leggen!

De commissaris moest tamelijk lang tevergeefs heen en weer loopen.

De jalouzie op de tweede étage, die hij onafgebroken in het oog hield, bleef hardnekkig gesloten.

De bewoner der kamer lag ditmaal bijzonder lang te bed.

Hij begon reeds te vreezen, dat Stahl hem een poets had gebakken en ondanks de bewaking van Lehnert ongehinderd en onopgemerkt verdwenen was.

Men kon zich weliswaar op Lehnert verlaten, hij was handig en voorzichtig, doch Hoffmann hield zijn tegenpartij voor bijzonder geslepen, hij vertrouwde in deze zaak niemands oogen dan zijn eigen en stelde alleen vertrouwen in zichzelf.

Eindelijk, tegen half tien, werden de jalouzieën in Stahl's kamer omhoog getrokken.

De bespieder haalde weer kalm adem.

Nu moest hij spoedig naar beneden komen — in de veronderstelling, dat hij uitging, wat hij meestal om dezen tijd placht te doen.

„Hopenlijk komt hij spoedig”, dacht Hoffmann bij zichzelf, want het vooruitzicht, misschien den ganschen dag op de straat te moeten loeren, beviel hem geenszins.

Dit vochtige mistige weer was ook minder aange-

naam en verhoogde geenszins de liefde voor zijn beroep.

„Goddank”, ontsnapte zacht aan de lippen van den commissaris, toen tegen half elf de deur van het zoo angstig bespiede huis geopend werd en Stahl naar buiten kwam.

Hij keek eenige keeren om en scheen in de richting van den dierentuin te willen gaan.

Hoffmann, die zich aan den anderen kant der straat en ongeveer 50 passen achter Stahl bevond, sloeg, langzaam slenterend, den kraag van zijn jas omhoog en met de beide handen in de zakken denzelfden weg in. Zij liepen zoo misschien honderd meter voort, toen de vervolgde zich plotseling omkeerde en terugging langs de straat in de richting naar Hoffmann toe, die natuurlijk kalm den ingeslagen weg volgde. Nu schreed Stahl zeer dicht langs hem voorbij, en het kwam Hoffmann voor, alsof hij hem spottend had aangekeken. Doch hij wist het zelf niet juist.

Toen hij zich omkeerde, om te zien, welken weg Stahl nu nam, zag hij hem naar een halteplaats van rijtuigen snellen en in een rijtuig springen.

Hoffmann riep een toevallig voorbijrijdend leeg rijtuig aan en gebod den koetsier, de door Stahl in gebruik genomen koets te volgen.

Het ging in langzamen draf naar den dierentuin, waar zich de vervolgde liet heen brengen.

Eindelijk liet hij het rijtuig voor een der ingangen van den dierentuin stilhouden, betaalde, kocht een entrébiljet en ging naar binnen.

Hoffmann deed hetzelfde.

Hij bleef nu op een behoorlijken afstand. Voorzichtigheid was aanbevolen. Zou Stahl bemerkt hebben, dat hij vervolgd werd?

Het scheen bijna zoo.

De vorige scène had den ambtenaar ongerust gemaakt, en hij nam er zich voor in acht, om, hoe dan ook, de opmerkzaamheid van Stahl te trekken.

Nu en dan bleef deze staan en bekeek opmerkzaam een der smaakvolle, prachtige gebouwen, waar de dieren onder dak waren gebracht.

Somtijds bleef hij ook voor een hok staan en bekeek de zich daarin bevindende beesten — dat alles deed hij zoo kalm en rustig, dat Hoffmann zich weder geruststelde.

Zoo gedraagt zich niet iemand, die weet, dat men hem vervolgt. Hij keek ook geen enkelen keer om, hij deed alles onbezorgd.

Door een der andere uitgangen verliet hij kalm, zooals hij gekomen was, weder den tuin, nam buiten een automobiel en reed naar de stad, waar hij in eenige winkels kleine inkoop deed.

Hoffmann volgde hem overal.

Hij reed hem na, toen Stahl van een rijtuig gebruik maakte, hij wachtte op de straat, totdat hij de winkels weer verliet, waar hij inkoop gedaan had, en eindelijk volgde hij hem ook in het Café Bauer, waar hij in een hoek plaats nam en onopgemerkt vrijwel het gansche café kon overzien.

Stahl bleef ongeveer een half uur zitten, dronk koffie, rookte sigaretten en las de nieuwsbladen.

Hoffmann had voor alle zekerheid onmiddellijk betaald, om tegelijkertijd met Stahl te kunnen opstaan.

Toen deze het koffiehuis verliet, volgde hij hem op een behoorlijken afstand. Nu viel het hem in het gewoel der Friedrichstrasse wat gemakkelijker, zelf onopgemerkt te blijven, doch het werd daardoor moeilijker zijn beschermeling in het oog te houden.

Stahl stapte nu weer in een automobiel bij een standplaats voor die voertuigen.

Hoffmann kon natuurlijk niet zoo dichtbij komen om te hooren, wat Stahl sprak, en nu had hij hem zeer gemakkelijk uit het oog kunnen verliezen, want Stahl stapte vlug in, en de auto zette zich in beweging.

Voordat Hoffmann de standplaats had bereikt, kon, ja moest Stahl's auto reeds uit het gezicht zijn en in het rumoer en dichte gedrang der rijtuigen, omnibussen en automobielen in de drukke straat verdwenen zijn.

Gelukkigerwijze kon de commissaris snel in een voorbijsnellende auto springen en hij gaf den chauffeur bevel achter de auto A F 780 te blijven en die niet uit het oog te verliezen.

De vervolgdde auto reed tamelijk snel. Flink zwenkte hij door de talrijke hindernissen der Friedrichstrasse en reed door de even zoo drukke Leipziger strasse.

Bij de kruising dezer beide straten, waar zoo gemakkelijk het verkeer gestremd wordt, werden de beide auto's wat van elkander gescheiden, die van Stahl kreeg een kleinen voorsprong, die echter niet groot genoeg was, om hem aan de scherpe oogen van Hoffmann te onttrekken.

Met groote handigheid laveerden beiden tusschen al de electriche trams, menschen en alle mogelijke vervoermiddelen door, waarvan de straten overstromden.

Stahl's chauffeur scheen zeer bij de hand te zijn,

hij reed met buitengewone eilichheid naar de Potsdamer Platz.

Hoffmann reeds voortdurend achter hem.

Opnieuw werden zij gescheiden.

En nogmaals werd de afstand grooter. Daar — voor een oogenblik verdween de vervolgde auto. Hoffmann boog zich ver voorover — ginds — ginds — hij had hem gelukkig weer ontdekt en gaf den chauffeur een wenk.

Zij hadden de Potsdamer Platz bereikt.

Een reusachtig gedrang.

De auto van Stahl werd weder door een dozijn anderen verdrongen en was voor een oogenblik als verdwenen.

Juist bemerkte Hoffmann weer het bord A F 780, een wenk, en zijn auto vloog er achteraan. Het scheen bijna, alsof de beide chauffeurs wisten waarover het handelde, zoo snel ontweek de eerste zijn vervolgers, met zulk een ijver reed de tweede hen achterna.

Plotseling draaide zich de chauffeur van A. F. 780 om en keek in zijn rijtuig. remde toen en reed zeer langzaam.

In een ommezien had Hoffmann hem met zijn auto bereikt.

Een spottend lachje speelde om den mond van den commissaris, doch het verdween onmiddellijk.

De auto, die Stahl gebruikt had, was leeg.

Hoffmann greep zich naar het hoofd. Ook zijn chauffeur keerde zich om en keek hem versuft aan.

„Is dit wel de bedoelde wagen?” vroeg de man ontsteld.

Zij liepen eenige schreden terug, en de wagenbestuurder wees op den achterkant, waarop het witte schild bevestigd was: A. F. 780. Dat kwam goed uit.

Hoffmann riep den anderen chauffeur, die zich omkeerde.

„Reedt u niet daar juist een heer met een zwarten cylinder en donkere, lange jas?”

De gevraagde keek hem wantrouwend aan.

„Ja”, sprak hij aarzelend.

„Wij vervolgden dezen heer,” ging de commissaris voort en toonde zijn politiepenning, die zijn functie aanwees.

„Zeg mij, waar is deze heer uitgestapt?”

„Dat weet ik niet.”

„Mensch, dat moet ge toch weten,” sprak Hoffmann opgewonden. „Houd mij niet onnoodig op!

Waar is de heer uitgestapt?”

„Ik weet het niet, mijnheer de commissaris,” ant-

woordde nu de chauffeur op zulk een trouwhartigen toon, dat Hoffmann begon om hem zijn vertrouwen te schenken, „hij moet er reeds op de Potsdammer Platz zijn uitgesprongen, ik heb mij er zelf over verwonderd, toen ik mij omdraaide en niemand in het rijtuig zag”.

„Waarheen heeft de heer u bevolen te rijden?”

„Toen hij in de Friedrichstrasse instapte, gaf hij mij een tienmarkstuk en zei mij, zoo snel mogelijk naar de Potsdammer Platz te rijden.

Wanneer hij meer schuldig zou zijn wilde hij het bijbetalen, beweerde hij.

Bij de Potsdammer Platz wees hij op een auto voor ons uit en zeide, dat ik daar achter moest blijven, daarom reed ik de Bellevuestraat in. Toen ik die bereikt had en mij omdraaide, was er niemand meer in mijn auto, en remde ik onmiddellijk.”

Het scheen inderdaad geloofwaardig te zijn, wat de chauffeur vertelde. Hij had volstrekt geen reden om te liegen.

Wat moest men nu doen?

Hoffmann overlegde een oogenblik.

Daarna betaalde hij zijn auto en nam die welke Stahl gebruikt had. Hij reed terug naar de Potsdammer Platz. Beiden, de commissaris en de chauffeur, keken goed uit of zij den vluchteling misschien te zien konden krijgen. Hoffmann zocht in alle groote cafés, vroeg de kellners, maar tevergeefs.

Hij telefoneerde naar het politiebureau en gelaste

Lehnert om onmiddellijk naar het Potsdammer-station te gaan.

Daarna ging hij er zelf heen; hij hoopte Stahl daar misschien te vinden.

Na verloop van eenige minuten was ook Lehnert daar aanwezig, dien hij naar het Anholter-station zond om daar de rechercheurs te waarschuwen.

De beide stations werden in alle hoeken doorzocht — maar zonder succes.

Stahl was en bleef spoorloos verdwenen.

De politie werd nauwkeurig op de hoogte gebracht en haar werden portretten van den verdwenene ter hand gesteld.

Nadat dit alles gedaan was, zei Hoffmann tot Lehnert:

„Stahl schijnt tot alles in staat, misschien gaat hij wel weder kalmpjes naar zijn woonplaats terug.

Maar zijn bagage moet immers nog hier zijn, want hij wilde eerst morgen vertrekken. Spoed u dus naar de Kantstraat, ik kom u spoedig na.”

Zij scheidden.

Lehnert ging naar het westen, Hoffmann naar het centrum der stad, naar het politiebureau.

Toen hij daar zeer opgewonden aankwam, wachtte hem daar een nieuwe en juist niet aangename verrassing.

Zoo juist was het bevel tot inhechtenisneming van Stahl uitgevaardigd.

ACHTSTE HOOFDSTUK.

De vlucht.

Daŕ was nu het toppunt, dat juist nu het bevel tot gevangenneming was uitgevaardigd! Hoffmann had gaarne alles wat in zijn bereik was, stukgeslagen, het kookte in hem van woede. Hij veegde zich het heete voorhoofd af, waarop door de haast en opgewondenheid eenige zweetdruppels parelden, en viel uitgeput in een stoel neer.

Doch nu was er niet veel tijd tot overleg en nadenken, hij moest zich nu beheerschen.

Het was eigenlijk nog een geluk, dat men de vlucht van Stahl dadelijk ontdekt had; als hij onmiddellijk vervolgd werd, kon hij niet ver weg komen.

Maar men mocht geen oogenblik verliezen.

Men ging weer naar alle kanten telegrammen en telefonische berichten zenden en aan alle spoorwegstations van Berlijn werd de politie op de hoogte gesteld, evenals die in de grens- en havensteden.

Stahl's portret deed hierbij goede diensten en kon de gevangenneming van den vluchteling nu gemakkelijker maken.

Dit alles ging zeer spoedig in zijn werk en nu spoedde Hoffmann zich naar de Kantstrasse.

„Het is wel eigenaardig”, dacht hij, „dat het bevel tot gevangenneming juist uitgevaardigd werd vijf minuten nadat hij ontvlucht is.

Hoe zou de schurk uit de auto gekomen zijn.”

Dit wilde Hoffmann maar niet duidelijk worden en het was inderdaad ook een buitengewoon geval. Hij had hem bijna niet uit het oog verloren en toch niets bemerkt.

Ook de chauffeur had niets gezien en hetgeen hem nog het meest verwonderde was, dat de bestuurder der vervolgde auto evenmin iets had gemerkt.

Hoe was dat alles mogelijk?

Hoe kon hem zoiets overkomen?

Maar van één ding was Hoffmann overtuigd, namelijk dat Stahl zelf de dader was. Want waarom zou hij anders op deze manier gevlucht zijn?

Zonder twijfel had hij bemerkt, dat men hem be-

waakte en dat Hoffmann hem vooral dezen morgen nauwkeurig in het oog had gehouden.

De commissaris dacht over al deze dingen na, terwijl hij in den stadstrein zat, die hem naar het westen, vlak bij de Kantstraat bracht.

Hij liep snel het perron af en ging naar het huis, waaraan voor hem tegelijkertijd grappige en ernstige herinneringen verbonden waren.

Lehnert was op zijn post; hij ging snel naar zijn chef toe, om hem mededeelingen te doen.

„Stahl schijnt niet teruggekomen te zijn, er is ten minste niets te bemerken. Het venster van zijn kamer staat open en nu en dan ziet men een vrouw, vermoedelijk de hospita”, zei hij.

„Goed, ik zal dadelijk naar boven gaan”, antwoordde Hoffmann, „wij moeten den kerel in handen krijgen.”

Hij ging daarop naar boven bij juffrouw Schmidt. Hoffmann moest reeds bij voorbaat lachen als hij aan het verbaasde gelaat dacht, dat de kamerverhuurster zetten zou, als zij hem herkende.

Hij schelde en zette een ernstig gelaat; zijn ambt eischte dat. Bij al de ergernissen en opwindingen, die hij heden reeds ondervonden had, viel hem dat ook niet zwaar. Hij hoorde iemand naderen en onmiddellijk daarna ging de deur open.

„Kan ik juffrouw Schmidt spreken?” vroeg hij.

„Dat ben ik zelf, waarmede kan ik u van dienst zijn?”

Daar het schemeravond was, herkende zij hem niet. Hij noemde zijn naam en vertelde haar, dat hij commissaris van politie was; waarop zij hem eenigszins angstig verzocht binnen te komen. Zij begeleidde hem naar een kamer.

„Om 's Hemels wil, wat is er gebeurd?” vroeg zij verschrikt. Zij dacht misschien, dat het om haar te doen was.

De vrees voor de politie, die een woning binnen-

treedt, bestaat nog altijd onder het volk en vooral wanneer een commissaris komt!

De weduwe Schmidt beefde als een riet.

„Stel u maar gerust, juffrouw Schmidt, het is niet om u te doen”, zei Hoffmann, die bijna medelijden met haar gevoelde. „Ik kom om uwen commensaal, de politie zoekt hem.”

„O, mijn God”, jammerde juffrouw Schmidt, „dan heb ik zeker in mijn huis een misdadiger, misschien wel een moordenaar gehad!”

„Kom, zoo erg is het nu niet,” zei Hoffmann lachend.

„O, o! —!” kermde de dikke kleine vrouw; „o, dat besterf ik!”

Zij ging op de canapee zitten en kreeg een aanval van bewusteloosheid.

„Dat mankeerde er nog aan,” zei Hoffmann en nam eveneens plaats. Maar zij gaf reeds weer teekenen van leven en haar 85 kilo zwaar lichaam schokte op en neer, zoodat hij verschrikt opsprong.

„Stel u toch gerust, juffrouw Schmidt,” zei hij tot haar. „Wees zoo goed mij eenige vragen te beantwoorden. Voelt ge u daartoe in staat?”

Zij knikte met het hoofd, nam haar zakdoek in de hand, die zij voortdurend te zamen kneep.

„Zeg mij, waar is de heer Stahl?”

Zij had haar oogen nog steeds terneergeslagen en antwoordde nauwelijks hoorbaar:

„Hij is niet meer aanwezig: hij is heden in de vroegte vertrokken.”

„Zoo plotseling? Ik dacht dat hij eerst morgen vertrekken wilde; hebt u dat niet gezegd?”

„Ja, aanvankelijk was zijn plan ook om eerst morgen op reis te gaan. Maar hedenmorgen zei hij, dat hij brieven ontvangen had, waarin hem werd medegedeeld, dat hij wegens belangrijke zaken onmiddellijk moest afreizen.”

„Heeft hij dan inderdaad brieven ontvangen?”

„Ja.”

„Heeft hij u gezegd, waar hij heen reisde en met welken trein hij ging?”

„Nee, daar heeft hij niet over gesproken.”

„Is het waar, dat hij u daar niets van heeft gezegd?”

„Ik — — — ik — — —” de kleine vrouw werd erg verlegen. Zij stamelde:

„Ik heb hem hedenmorgen niet bij de politie opgegeven.”

„En hoe kwam dat, juffrouw Schmidt?”

Hoffmann's gelaat nam een strengere uitdrukking aan.

„U weet toch wel, dat dit voorschrift is en dat u daartoe verplicht bent? Waarom hebt u het dan niet gedaan? U weet toch wel, dat uw nalatigheid strafbaar is?”

„Mijnheer Stahl zei, dat het niet noodig was, omdat hij slechts eenige dagen wilde blijven en toen dacht ik dat ik de moeite — — — —”

„Sparen? Niet waar? U bent toch ook van meening, dat de berichten aan de politie alleen ingesteld zijn om te weten wie men onder dak heeft.

Nu ziet u, dat het noodig is dezen maatregel te volgen. Maar laat ons van dit onderwerp afstappen.

Wees zoo goed mij nog eenige vragen te beantwoorden.

Heeft hij u dus hedenmorgen gezegd, dat hij moest vertrekken?”

„Ja.”

„En heeft hij toen zijn bagage gepakt?”

„Nee, die was reeds ingepakt.”

„Maar dan is het toch zeer eigenaardig; dan heeft hij ook zeker reeds gisteren of vroeger het voor-nemen gehad heden te vertrekken. Heeft dat uw aandacht niet getrokken?”

„Nee, want ik heb geen kwade vermoedens gehad; hij heeft het mij eerst hedenochtend medegedeeld.”

„Heeft hij u heden vóór zijn vertrek betaald?”

„Jawel.”

„En waar is zijn bagage gebleven?”

„Hij beweerde nog eenige boodschappen in de stad te moeten doen, maar zei dat hij niet kon terugkomen. Hij wilde een kruier zenden, die zijn bagage zou afhalen en naar het station brengen.”

„Is de kruier er geweest?”

„Ja, om twaalf uur.”

„Hebt u hem gevraagd naar welk station hij de bagage moest brengen?”

„Ja, maar hij gaf ten antwoord, dat hij niets mocht zeggen.”

„Is u dat dan ook nog niet vreemd voorgekomen?”

„Jawel, maar ik dacht, dat het den heer niet meer bij mij beviel en dat hij ergens anders zijn intrek genomen had.”

„Hebt u het nummer van den kruier onthouden?”

Juffrouw Schmidt antwoordde ontkennend.

„Nee, daar heb ik niet op gelet; men heeft toch niet dadelijk kwade vermoedens.”

Hoffmann zweeg een oogenblik en dacht er over na,

hoe men Stahl nog in handen zou kunnen krijgen. Hij wist er niets op te vinden.

Hij moest zijn verdere werkzaamheden nu wel staken en woedend bromde hij in zichzelf:

„Nu zijn wij hem voorgoed kwijt. Nu weten wij evenmin de verblijfplaats van Stahl als die van de dame.”

— — — — —

John Raffles was intusschen weer te Londen in zijn gezellige woning teruggekeerd en zei tot Charly Brand:

„Het is jammer, dat wij niet te zien gekregen hebben hoe de commissaris te Berlijn geprobeerd heeft de zaak-Stahl aan het licht te brengen! Ik denk, dat

hij het raadsel nooit oplost als wij hem niet te hulp komen!”

„En de zaak is toch zoo eenvoudig”, zei Charly Brand, „en je mooiste truc in deze heele geschiedenis, beste Edward, was de gehypnotiseerde, die echter niet gehypnotiseerd was en die in de nabijheid van Stendal het geldkistje in een vrouwenrok gewikkeld, uit het venster wierp, om het later terug te halen en open te breken.”

„Wij zijn hem vóór geweest — dat is alles!

De bedrieger bedrogen — —!

Maar ik zal den commissaris te Berlijn niet mee-helpen!

Voor Berlijn zal ik steeds de Groote Onbekende blijven — — —”

Pool's Odol-Tandpasta is voor het publiek NIET ouerder
dan een der vele namaaksels.

DE MACHT DER INBEELDING.

Een dokter werd op zekeren avond bij een bejaard heer geroepen.

De geneesheer spoedde zich naar den patient, die zijn kunstgebit had ingeslikt. De man kon bijna geen adem meer halen en was den dood nabij.

De dokter trad de ziekenkamer binnen.

Hij vond den patient in de grootste opgewondenheid met uitpuilende, bloedbelopen oogen, gejaagden polslag en bekleemde ademhaling.

Nu ging de dokter over tot onderzoek der spijskanalen en dit onderzoek had tot resultaat, dat het volgende bleek:

Het bovenste deel van den hals van den patient was volkomen normaal en dus in gewonen toestand. Maar verder naar beneden, dicht bij het sleutelbeen, ontdekte de geneesheer aan de linkerzijde een harde, gezwollen plaats.

De keel van den lijder werd nu nauwkeurig verder onderzocht, doch hoegenaamd niets werd gevonden.

En de ademhaling van den patient werd steeds moeilijker.

De dokter besloot daarom, op verzoek van den lijder, tot een operatie over te gaan en de spijskanalen te openen.

Aldus geschiedde.

De patient werd bewusteloos gemaakt en het gewenschte onderzoek vond plaats. Maar het was vruchteloos en leverde geen resultaat op.

Het gebit werd niet gevonden.

Toen de zieke later uit zijn bezwijming weer bijkwam, en vernam, dat men in het spijskanaal niets had gevonden, voelde hij plotseling de hevigste pijnen in de maagstreek. En deze pijnen werden hoe langer hoe heviger.

Den volgenden dag vond een dienstbode, tot aller verbazing, het „doorgeslikte” kunstgebit onder de canapé.

Het werd den zieke terstond getoond.

En even spoedig verdwenen diens pijnen in de maagstreek. De genezing was volkomen.

Drie weken later was ook de operatiewonde genezen.

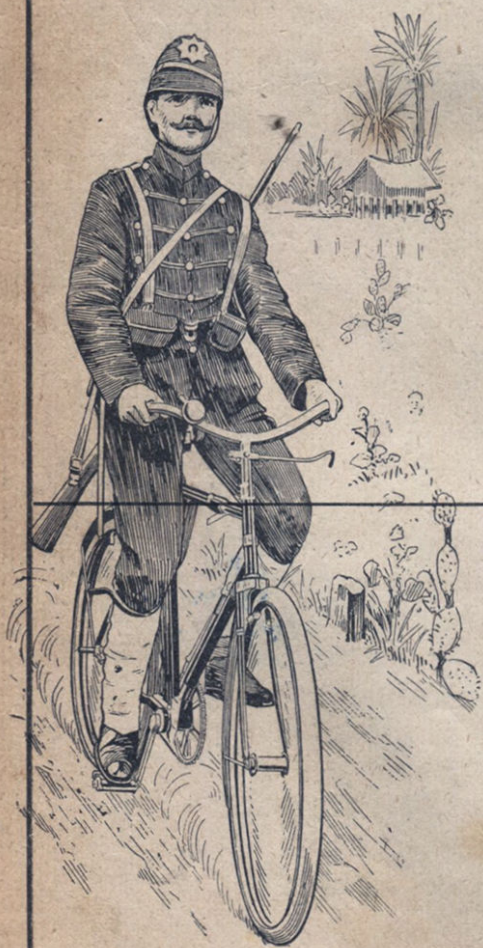

De volgende aflevering (No. 68) bevat:

„De geheimzinnige vliegtuigmachine“.

MARA-MARIS
CIGARETTES EGYPTIENNES
OVERAL VERKRIJGBAAR.

Indisch Leger

INLICHTINGEN voor dienstneming zijn kosteloos te verkrijgen bij de Koloniale Reserve en bij de Rijksagenten.

HANDGELD f 225.— voor vrijwilligers en
f 200.— voor miliciens.

PENSIOENEN IN DE WEEK f 5—f 13
Voor onderluitnants f 24.—.

Militieplichtigen, die gedurende 3 jaren in Indië hebben gediend, worden bij eene oproeping onder de wapenen voor herhalingsoefeningen van de lichte en het korps, waartoe zij behooren, buiten die oproeping gelaten.

Belooning: 1000 pond sterling.

Wie
kent
hem?

Dat vraagt men in
Scotland Yard!

Wie
heeft hem
gezien?

Dat vraagt heel Londen!

Lord Lister genaamd John C. Raffles, **de geniaalste aller dieven**

brengt alle gemoederen in beweging, is de schrik van woekeraars en geldschieters; ontroofte hun door zijn listen hunne bezittingen, waarmede hij belaagde onschuld beschermt en behoeftigen ondersteunt.

Man van eer in alle opzichten

spant hij wet en gerecht menigen strik en heeft steeds de voorvechters van edele levensbeschouwing op zijn hand, nl. allen, die ervan overtuigd zijn, dat:

Ongestraft veel misstanden, door de wet beschermd, blijven voortwoekeren.

Men leze, hoe alles in het werk wordt gesteld, Lord Lister, genaamd John C. Raffles, den geniaalsten aller dieven, te vatten!

WARRANT OF ARREST.

Be it known unto all men by these presents that we hereby charge and warrant the apprehension of the man described as under:

DESCRIPTION:

Name: Lord Edward Lister, alias John C. Sinclair.
Age: 32 to 35 years.
Height: 5 feet nine inches.
Weight: 176 pounds.
Figure: Tall.
Complexion: Dark.
Hair: Black.
Beard: A slight moustache.
Eyes: Black.
Language: English, French, German, [Russian, etc.

Special notes: The man poses as a gentleman of great distinction. Adopts a new role every other day. Wears an eyeglass. Always accompanied by a young man — name unknown.

Charged with robbery.

A reward of 1000 pounds sterling will be paid for the arrest of this man.

Headquarters — Scotland Yard.

London, 1st October 1908.

Police Inspector,
Horny.

Vertaling:

Bevel tot aanhouding.

Wij verzoeken de aanhouding van den man, wiens beschrijving hier volgt:

Beschrijving:

Naam: Lord Edward Lister, genaamd John C. Raffles.
Leeftijd: 32—35 jaar.
Lengte: ongeveer 1,76 meter.
Gewicht: 80 kilo.
Gestalte: slank.
Gelaatskleur: donker.
Haar: zwart.
Baardgroei: kleine snor.
Oogen: zwart.
Spreekt Engelsch, Fransch, Duitsch, Russisch enz. enz.

Bijzondere kenteekenen: Het optreden van den man kenmerkt zich door bijzonder goede manieren. Telkens een ander uiterlijk. Draagt een monocle. Is in gezelschap van een jongeman, wiens naam onbekend.

Moet worden aangehouden als dief. Voor zijn aanhouding betalen wij een prijs van 1000 pond sterling.

Het Hoofdbureau van Politie Scotland-Yard.

Londen, 1. Oktober 1908.

Inspekteur van Politie
(get.) Horny.

Roman-Boekhandel voorheen **A. Eichler**
Singel 236 — Amsterdam.